

www.knihomolove.cz

Lionheart production

Cesta pomsty aneb Vzpomínky na život

Martin Bahulík

© Martin Bahulík 2023

ISBN 978-80-11-04053

Děkuji všem přátelům za chvíle klidu, pohody
a zábavy.

Děkuji mé korektorce za pomoc a pevné nervy.

Prolog

Tato kniha je sestavena z rukopisů nalezených při vykopávkách nedaleko chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě. V hrobě neznámého rytíře byla objevena malá truhlička s až neuvěřitelně zachovalými pergameny. Při důkladném prozkoumávání se zjistilo, že text je psaný napůl latinsky a napůl staročeštinou. Díky skvělé a zdlouhavé práci badatelů ze spolku přátel středověku, se podařilo text zrekonstruovat a přeložit do jazyka srozumitelného pro dnešního čtenáře. Ponořte se tedy do vyprávění muže, jenž psal v průběhu několika let tyto řádky, a oddejte se kouzlu starých časů. Věřte, že čtete skutečné příběhy, které se v dobách dávno minulých mohly skutečně stát...

Kapitola I.

Vím, drahý čtenáři, že rozpravy o životě těsně před smrtí asi nebudou moc veselé. Budou spíš nudné, pravděpodobně smutné. Ale nemám jinou možnost, jak zaznamenat otisk svého života na tomto světě, než použít ořezaný husí brk, inkoust a list pergamenu, který jsem si vyprosil od kněze za poslední své mince. Ano. Zlatáčky, stříbrňáky a další lesklé penízky, které se neustále točí a kutálejí. Bez nich se nedá žít. A já, já už nebudu potřebovat nic. Slyším zpoza mříží, umístěných v díře vysoko nad mou hlavou, jak na nedalekém nádvoří dělníci pod vedením purkrabího staví pódium pro poslední dějství divadelního představení jménem život. A já, já budu mít sólo...

Těžce polykám, když si uvědomím, co mě brzy čeká. Těžce polykám a zároveň se směju té absurdní frašce, kterou mi Bůh dal do vínku.

Všechno vlastně kdysi taky začalo na představení pro prostý lid na nádvoří tohoto hradu. Tenkrát byl ale hlavním hercem pro mě bezejmenný lupič, který měl pod mečem kata přijít o hlavu. Byl jsem tenkrát ještě malý chlapec. A nechápal

jsem, jak lidé mohou dobrovolně přihlížet těm hrůzám, kterými končily všechny tyto výstupy vrahů, lupičů, podvodníků a jiných zločinců, pod skvělým vedením režiséra jménem Smrt.

Dnes však, s jistým sebestředným, pohrdavým a zálibným úsměvem ve své zbídačelé tváři, musím uznat, že ve smrti musí být i něco krásného. Víím, že je to zvrácené, ale třeba to jednou pochopíte, až dočtete tyto řádky.

Ano, přál bych si žít, ale v mém současném stavu považuji smrt za vysvobození. I když bude, jak předpokládám, krutá, dlouhá a bolestivá. Ostatně za své skutky si nezasloužím nic jiného. Máchnutí mečem, svist chladné ocele, která mi přetne míchu někde uprostřed krku tak, abych nic necítil, ještě než se má padající hlava dotkne prachu a špíny na nádvoří, by bylo za mé skutky příliš snadné. Ne. Ne. Já si život vychutnám plnými doušky až do konce. Mučení, řezání, čtvrcení, vytahování vnitřností. Lámání kostí a kloubů. Milosrdné mdloby a ožívování studenou vodou. Užít si každíčký nerv v mém těle, který bude jistě bolet. Ukrutně bolet. Ale zasloužím si to.

Čtvrčení zaživa. Hrůza, která mě čeká, a hrůza, která před léty v mých očích způsobila, že teď sedím v nejčernější kobce krásného hradu. Zbitý, hladový, krvavý a pln bolesti, která mi připomíná, že život ve mně stále ještě je.

Bohužel.

Kapitola II.

Vraťme se ale na začátek, můj důvěrníku. Do dob, kdy zločinec, který ti píše tyto řádky, pevně svíraje husí brk mezi svými polámanými prsty, byl ještě hoch sotva odrostlý matčině prsu. Nebo spíš matčiným prsům.

Má matka totiž, jak si pamatuji, měla krásná prsa a já si z nich rád brával tu blahodárnou teplou tekutinu i v době, kdy jsem měl už všechny zuby. Dokud měla mléko, chodil jsem pít. Taková byla doba.

Obydlí, kde jsem vyrůstal, bylo na okraji vesnice těsně sousedící s hradem. Možná by bylo přesnější říct, že bylo až za okrajem vesnice. Byl jsem – a stále jsem – parchant, který se narodil katovi. Jsem katův syn. Musel jsem se se svou rodinou stranit ostatních. Každý se bál našeho stavení a do hradu nebo do vsi se smělo jen za určitých podmínek. Ano, v našem kraji bylo plno lotrů, takže práce i peněz bylo dost. Ale nikdo se nechtěl kamarádit s katem, katovou manželkou nebo katovým děckem. Byli jsme osamoceni uprostřed krásného a živého kraje. Rej sedláků, mířících na pole za vesnicí,

i kupců, kejklířů a potulných rytířů, jdoucích na hrad nabídnout své zboží, služby a umění, nebo tuláků jen bloudících krajem byl vždycky velký. Pamatuji si na nepřeborné množství podivných tváří. Přesto jsem byl pořád sám. A mí rodiče, i když to nedávali najevo, také.

Inu, katovská rodina. Rodina, která nemá právo na normální život.

Léto tenkrát bylo už blízko svého konce. Slunce pálilo a kraj se radoval z vysoké úrody. A lid se radoval z dopadení hledaného loupeživého rytíře, který přepadával na lesních cestách kupce, okrádal je a mnohokrát vraždil. Pravda je, že kdyby se mu kupci nepostavili do ruky s mečem, kopím či dýkou, pravděpodobně by přišli jen o váčky s mincemi a možná nějaké zboží. Tvrdil tenkrát, že vraždit nechtěl.

Byla sobota a my jsme mohli díky blížící se popravě jít mezi všechen lid do hradu zcela beztrestně. Otec se smířoval s odloučením od běžných lidí čím dál hůř. Každý večer usnul pod stolem zesláblý silnou medovinou, kterou matka vždycky dokázala sehnat v množství, které by záviděl i královský sklep. V malém dřevěném

domě o dvou místnostech to pro mě jako malého kluka nebylo snadné. Každý večer sledovat opilého otce, jak se sápe na mou matku, která se mu odevzdá zcela bez jakékoliv lásky. Jen proto, aby byl klid a já mohl klidně spát. Stejně to nešlo. Otcovy opilecké noci byly plné hlasitého chrápání. To je možná důvod, proč jsme neměli nikdy doma jedinou myš. Je ale pravda, že matka se o domácnost starala velmi dobře. Dbala na čistotu. Není se čemu divit. Jako dívka z chudé rodiny si bídu a špínu užila za mlada dost.

Ale zpátky k tomu osudnému dni. Otec si ráno přebrousil svůj velký obouruční meč. Tedy pokoušel se, ale byl stále opilý. Cestou do hradu několikrát málem upadl a jeho promluvy k nám nedávaly smysl. Nebylo jim rozumět. Na cestě, kde bychom už mohli potkat nějaké vesničany, si otec nasadil červenou kápi, značící, že je vykonavatel rozsudku, který pan purkrabí před dvěma dny vynesl nad loupeživým Otou.

Ota, vysoký a obtloustlý muž, jenž žil na nedaleké tvrzi, se však dnes nehonosil kroužkovou zbrojí a třpytivými prsteny. Byl ve špinavých spodkách a roztrhané košili.

Vlastně podobně jako já dnes. Ale já dnes nejsem důležitý. Důležitý jsem já tenkrát.

Když jsme prošli hradní branou, otec zamumlal něco o tom, že se večer uvidíme, nechal nás s matkou pod klenbou hradní brány, kde byl dobrý výhled na popraviště, a šel se postavit ke špalku. A čekat. Meč zapíchl ostřím do země a snažil se držet balanc. Včera toho vypil až moc.

Dav na nádvoří postupně houstl. Když se nádvoří zaplnilo lidmi, z mohutných dubových vrat okovaných černými železnými pláty vyšel v doprovodu ozbrojenců purkrabí. Jeden z ozbrojenců vedl v okovech muže, který věděl, že další ranní slunce už nikdy neuvidí. Ozbrojenci se rozestoupili do řady pár kroků za mým lehce se pohupujícím otcem. Jeden z nich přivedl odsouzence před otce a kopím ho bouchl přes nohy, aby si klekl.

V davu se někdo zasmál. Někdo zabučel a na odsouzence začalo létat množství hnijících potravin. Zkažená jablka, šlichta, co ani prasata nechtěla jíst, a drobné kameny. Odsouzenec zasviněný hnijícím ovocem se rozplakal. Dav se rozesmál ještě víc. Má matka popravy nesnášela.

Nechtěla ani, abych je viděl já. „Smrt, obzvlášť násilná, není pro děti,“ říkávala vždycky, když se s opilým otcem hádala večer před popravou. Otec trval vždy na tom, abychom s matkou byli vidět a užili si jeho slávu. Já jsem to tak tenkrát nebral. Byl jsem rád, že mohu vidět víc než jen náš dvorek a čtyři stěny domku, kde jsem se narodil.

Před dav předstoupil purkrabí. Gestem ruky si vynutil klid a dav jej poslechl. Bylo to mrazivě zvláštní. Doteď nešlo přes šum davu a pokřiky nadávek vůči trestanci slyšet vlastního slova. Najednou je absolutní klid. Je slyšet jen sténání zločincovo. Z čela mu teče těsně nad okem pramínek temně rudé krve. Ránu mu způsobil kamenem hoch, který nebyl o mnoho starší než já. Když ho zasáhl, hlasitě se zasmál a jeho matka ho pochvalně pohladila po vlasech. Purkrabí spustil monolog a vysvětlil lidem, proč muž přijde o hlavu. Nutno podotknout, že na rozdíl ode mě má rytíř Ota štěstí. Jeho rytířství mu umožňuje rychlou smrt stětím. Žádné mučení.

Škoda, že se mi za můj život nepodařilo žádné rytířské ostruhy získat. Možná bych se tak netřásl...

Purkrabí vyslovil posledních pár vět. V davu to zajásalo. Lidé se těšili na další smrt. Rytíř Ota se třásl a pod jeho nohama se objevila louže žluté tekutiny. Strach. Tváří v tvář smrti se i rytíř, který léta válčil v bitvách pod vlajkou našeho krále, může bát. Sám vím, že když si uvědomíte, jak málo vám zbývá času, je nemožné zůstat klidný. Srdce buší jak šílené. Ledový pot teče proudem. Smrt není snadná...

Dva ozbrojenci odsouzence přemístili před otce a zařadili se do řady k ostatním. Dodnes slyším ta slova purkrabího. Slova, jež změnila díky otcově alkoholismu celý můj život. A život mé matky bohužel taky.

„Kate, konej vůli soudu,“ zaznělo hřmotným hlasem nádvořím.

Ota se třásl a otec do svých rukou pevně uchopil těžký obouruční meč. Napřáhl se. Meč letí vzduchem. Ota sebou strachem trhl. Za normálních okolností by to otce nerozhodilo a zvládl by trajektorii meče upravit tak, aby

Otovi upadla hlava a jeho tělo bezvládně spadlo na zem. Chlast způsobil bohužel něco jiného.

Meč se zasekl do Otova ramene a oddělil mu paži od těla. Nádvořím zazněl odsouzencův hlasitý výkřik.

Ota přepadl na bok a jeho bolavé zaúpění se promísilo s pološíleným smíchem. Věděl, co bude následovat.

Dav začal pískat a vtrhl na popravčí místo.

To, co následovalo, se mi nikdy nevymaže z paměti. A dá-li mi Bůh ještě chvíli času, dozvíš se to i ty, drahý čtenáři...

Kapitola III.

Slyším kroky strážných. Modlím se k Bohu, aby tentokrát vynechali mou celu. Každodenní bití a mučení je vysilující. Chtějí zlomit mou duši. Mé lidství. Ale to se jim nepodaří. Doufám. Kroky se přibližují. Klep. Klep. Strážný v doprovodu kata zaťukal pokovanou dřevěnou holí na vrata mého vězení. Třesou se mi ruce. Klíč se prodírá zámkem a s hlasitým cvaknutím západky odemyká. Vrata se otvírají. Vchází ozbrojenec v kroužkové zbroji a modro-bílém varkoči. Když vidí, jak se klepu, zašklebí se. Snažím se svůj třas ovládnout, ale dosáhnu jen toho, že si jednou třesoucí se rukou chytám druhou a třesu se stejně.

„Ahoj. Chyběl jsem ti?“ ptá se ironicky ozbrojenec. Udělá dva kroky ke mně. Podívá se mi do očí. Nasaje pach z mé cely a odplivne se. Udeří mě rukou do slabin a já padnu bolestí na kolena. Potom mě jeho železné rukavice udeří do obličeje.

„Na něco jsem se tě ptal!“ vykřikne s úderem. Krev z prasklého rtu mi zaplaví ústa. Snažím se vstát ze země. Rána holí do zad mě však omráčí.

Ležím na zemi, neschopen pohybu, a rozmazaně sleduji, jak si nade mě rozkročmo stoupá a stahuje kalhoty. Jeho moč mi „omyje“ celý obličej. Vyplivuji krev smíchanou s močí z pusy a těžce dýchám. Můj trapitel se škodolibě směje.

„Dobře ti tak! Když nevíš, že máš na mé otázky odpovídat, budeš dostávat speciální tresty...“ Znovu se zasměje a kopne mě železnou botou do břicha. Nevydržím to a pomůčím se.

„Ty hovado jedno! Však počkej, už to nebude dlouho trvat a přestaneš nám tady zamořovat vzduch!“ Plivne mi do obličeje a odchází zase o celu dál.

Slyším zamykání zámku.

Usínám slabostí.

Slyším křik dalšího vězně. Probouzím se. Špinavý, zbitý a promrzlý. Usednu zpátky ke stolu. Namočím brk do inkoustu a přemýšlím, co ti, čtenáři, povím dál...

Kapitola IV.

Jak jsem již napsal, můj podnapilý otec místo hlavy hanebnému vrahovi a lupiči v jedné osobě uťal paži. Loupeživý rytíř Ota se v bolestech válel po zemi a z místa, kde mu meč oddělil ruku od ramene, crčela hrozivě proudem krev. Otův křik se změnil v děsivý smích. Matka mi stiskla nevědomky ruku, za kterou mě držela tak, až jsem vyjekl. Několik vesničanů vtrhlo na popravčí místo a zaživa začali trhat rytíře na kusy. Byl to strašný pohled. Takto rytířská smrt určitě nevypadá, pomyslel jsem si tenkrát. Dnes však vím, že málokterý rytíř zemře statečnou smrtí v boji s chrabřým rekem. Většina zemře stářím nebo na nějakou nemoc, mečem v bitvě jen hrstka vyvolených. Když nádvořím dozněla ozvěna děsivého křiku již mrtvého rytíře, dav se obrátil na mého otce.

„Smrt! Smrt!“ znělo z úst několika vesničanů, kteří se pomalu přibližovali k otci. Ten se snažil vzít do ruky meč, ale nestihl to. Dav se na něj vrhl. Matka plakala. Chtěl jsem vykřiknout, ale nebyl jsem schopen slova. V jednu chvíli někdo zvedl do výšky podivnou kouli. Byla to utržená otcova hlava. Jeho zděšený výraz, zaznamenaný

v mrtvé tváři, mě děsil ještě dlouhá léta. I dnes, když si na to vzpomenu, se necítím dobře. Ale může to být i tím, že si uvědomuji konec svého krátkého života. Dav jásal. Ozbrojenci stojící za popravištěm neměli odvahu podniknout proti rozzuřenému davu jediný krok. Pomalu se nenápadně ztráceli v uličce směřující k hradu, kde byl každý z nich za pevnými vraty padacího mostu v bezpečí.

Když se šílený lid vyřádil, nastalo ticho. Ticho, které se neopovažoval narušit ani havran hodující v tratolišti krve a vnitřností. Havran, který z otcovy hlavy vyklovoval oko a snad téměř d'ábelsky si na něm pochutnával. Matka mnou trhla a rychle mě táhla pryč z hradu. Celou cestu jsme běželi. Píchalo mě v boku a přes slzy v očích jsem téměř neviděl. Když jsme se dostali do naší chalupy, zavřela třísknutím vrata a petlicí, kterou jsem nikdy neviděl používat, zajistila dveře. Vzlykala. Chovala se zmateně. Já se třásl a bál se. Chápejte, byl jsem tenkrát malý hoch. Kdo z vás viděl zaživa roztrhat svého otce šíleným davem? Dodnes doufám, že to otce dlouho nebolelo a netrpěl tolik jako muž, jehož měl sprovodit rychle a téměř bezbolestně ze

světa. Ale nepovedlo se to a já se stal polovičním sirotkem. Moje matka se stala vdovou. A hrad přišel o svého kata.

S blížící se nocí byla matka víc a víc nervózní. Já se uklidnil poměrně brzy. Ale nepřítomný výraz v matčiných očích a její pobledlá tvář ve mně chvílemi vzbuzovaly hrůzu. Od nepovedené popravy se mnou matka nepromluvila jediné slovo. Měl jsem hlad, ale matka jen seděla na židli u stolu a pohupovala se sem a tam za neustálého pozorování cesty, na kterou bylo vidět oknem. Nechápal jsem. Nerozuměl jsem jejímu chování. Tu noc jsem usnul hladový a s děsivými výjevy před očima. Spalo se mi špatně. Spalo se mi špatně do té míry, že jsem se probudil s ledovými krůpějemi potu na čele. Měsíc se vyhoupl na temné obloze do nejvyššího bodu a osvětloval vesnici na obzoru. Pozoroval jsem oknem lehký pohyb větví stromů tyčících se k nebi. Matka seděla stále za stolem. Asi spala. V této pozici usínal často opilý otec. Teď to však byla má matka. Střízlivá, ale její stav mi dělал daleko větší starosti než otcova opilost.

Pozoroval jsem mlčky střídavě matku a noční obzor. A doufal jsem, že zase usnu. V jednu

chvíli mě však zaujal kradmý pohyb několika postav jdoucích ve stínu stromů směrem k našemu domu. Matka sebou trhla. Zjevně na stole nespala. Podívala se směrem k mé posteli.

„Schovej se a buď zticha!“ zakřičela rázně a ukázala na poklop v zemi zakrývajícím malou komoru, do které se schovávalo nejrůznější jídlo. Nechtělo se mi, a tak vyskočila, dosti necitelně mě chytla za ruku a smýkla se mnou na zem. Modřinu na levém předloktí s jejími otlačenými prsty jsem měl ještě několik dní. Sotva za mnou zavřela poklop a já se ocitl v temném koutě mezi obilím, nakládaným zelím a sušeným masem, uslyšel jsem bušení na vrata. Matka se přikrčila k podlaze a malou dírou mezi prkny mi dala gestem jasně najevo, abych byl v klidu. Sedla si za stůl. Bouchání na vrata bylo čím dál silnější. „Otevři nám, neboj se!“ znělo z venku hrubými hlasy doprovázenými zlověstným smíchem. Po chvíli lomcování petlice praskla a dveře se rozletěly. Viděl jsem světlo z louče a čtvery nohy. Z půdního úkrytu nebylo vidět po celé místnosti. Viděl jsem jen kus stolu a židle, na které seděla moje matka. Neviděl jsem ani její celou postavu.

„Upřímnou soustrast, vdovo,“ zaznělo místo omluvy za rozbitá vrata z úst jednoho z mužů. Další se hlasitě zasmáli.

„Kde máš toho spratka?“ řekl muž, přistoupiv k matce. Hrubě ji svými prsty uchopil za bradu a přinutil ji podívat se mu do očí.

„Poslala jsem ho k příbuzným, potřebuje se vzpamatovat z toho neštěstí, co nás potkalo,“ odpověděla vzpurně matka a já netušil, proč lže. Nikdy předtím jsem ji neslyšel říkat sebemenší lež.

„Dobrá. Aspoň to bude jednodušší,“ dodal agresivně muž a shodil matku na podlahu. Ta bolestí zaúpěla a podívala se do mezery na mě. Její pohled mi říkal jasně, abych byl potichu. Cítil jsem slzy tekoucí mi po špinavých tvářích. Sopal u nosu jsem utíral do rukávu a snažil se nevzlykat moc nahlas. To, co přišlo, mi vyrazilo dech. Muž, který shodil mou matku na zem, k ní přiklekl a zvedl jí šaty. Matka se snažila bránit. Kopala, ale nepomohlo nic. Přesile se nedalo ubránit. Ti tři další ji chytili za ruce a přitáhli ke stolu. Přetáhli jí ruce přes stůl, aby byla tělem položená na stole. Jen z nich jí roztáhl nohy

a začal matku znásilňovat. Matka brečela. Křičela a s každým nešetným přírazem cítila, jak slábne. Když muž po nekonečně dlouhé chvílce dokončil svůj čin, zasmál se a vyměnil si místo s dalším, matka našla sílu a kopla muže sundávajícího si kalhoty někam do rozkroku. „Ty čubko, neser mě! To bolelo!“ Vytáhl dýku a podřezal matce hrdlo.

Chvíli jsem slyšel chroptění, které brzy utichlo. Muži se zasmáli a pokračovali dál. Prostřídali se všichni. Pak jeden z nich přistoupil k mrtvé matce a políbil ji na tvář. Vzali ze stojanu louči a zabouchli dveře. Nastalo mrazivé ticho. V dáli jsem možná zaslechl vlka svolávajícího své druhy na lov při měsíčku. Pozoroval jsem matku bezvládně ležící na stole a slyšel kapky její krve padající na podlahu. Báł jsem se pohnout. Náhle ticho přehlušilo sklo, které se rozbilo v okně. Muži odcházející směrem k vesnici, hodili do okna hořící louči. Léty vysušené dřevo rychle vzpláło.

Oheň se šířil neskutečně rychle společně s bílým oblakem štiplavého dýmu. Musel jsem ven z úkrytu! Vyrazil jsem dvířka a vyskočil na podlahu naší světnice. Běžel jsem k matce. Její

oči byly kalné. Klidné. Z hrdla jí stále stříkala krev. Dým mě dusil. Běžel jsem do zadní místnosti, která dosud nebyla pohlcena ohněm, a chtěl utéct z pekelného řádění plamenů oknem. Musel jsem se však zastavit. Před oknem stál zády ke mně jeden z matčinych vrahů a otíral si dýku do rukávu. Rychle jsem se přikrčil. Právě včas. Zrovna se otočil a pozoroval zkázu skrz okno. Pomalu jsem se proplížil pod okno a čekal jsem. Přemýšlel jsem, jak dál.

Plameny se rychle blížily i do místnosti, kterou jsem chtěl uprchnout. Muž stál u okna a mluvil se svými společníky. Nevím, zda tušil, že jsem v domě, nebo měl zálibu v ohni, ale zablokoval mi jedinou únikovou cestu. Musel jsem jednat rychle. Opatrně a snad nepozorovaně jsem se přesouval do kuchyně. Matku již zcela pohltily plameny. Ten nelibý zápach spáleného lidského masa ti, drahý čtenáři těchto řádků, nepřeji nikdy zažít. Je to odporné. Zvedl se mi žaludek. Ale musel jsem rychle dál.

Žár byl téměř nesnesitelný. Ještě dva kroky! Vklouzl jsem do ohniště s velkým komínem. Jediná kamenná část našeho domu. A když jsem se dostal mezi chladné stěny komína, uslyšel

jsem strašnou ránu. To spadla prohořelá střecha domu. Trámy nevydržely. Pomalu jsem po neopracovaných hrubých kamenech uvnitř komína šplhal směrem k hvězdnému nebi a čerstvému vzduchu. Komín nebyl široký, a tak jsem byl dost sedřený. Místy i do krve. Dým mě štípal do nosu a do očí. Zbývalo pár metrů.

„To zvládneš!“ řekl jsem si pro sebe. Když se mi podařilo vystrčit hlavu na čerstvý vzduch, byla to neskutečná úleva. Rukama jsem se zapřel o hranu komína a položil si na ně hlavu.

Vrahové mezitím již mířili do vesnice a spokojeně si pískali na cestu. Pode mnou hořely zbytky domu, kde jsem vyrůstal. Věděl jsem, že musím zmizet dřív, než se sem dostanou vesničani. Kdyby někdo z těch vrahů tušil, že jsem je pozoroval... Asi bych skončil jako můj otec nebo matka. Já však, i když popálený, pořezaný a zcela zesláblý, žil. A můj život dostal té noci zcela nový směr. Směr, který mě přivedl až sem. Do nejtemnější hradní kobky.

Vlastně ani nevím, kdy mě napadlo, že se pomstím. Tenkrát jsem to určitě neměl v plánu.

Tenkrát jsem chtěl jen přežít. Otec mi vždycky říkával, že jestli neuzvednu meč, abych mohl vykonávat jeho řemeslo po něm, pošle mě za strýcem do kláštera, abych mu dělal sluhu. Strýce jsem nikdy neviděl. Tedy aspoň co si pamatuju. Stál jsem zapřený nohama o stěny komína a nabíral síly. Oheň slábl a já se pomalu vydal vstříc dalším škrábancům dolů. Z matky zbylo jen skrčené ohořelé torzo. Její krásný obličej se proměnil v popel a její kadeře, vždy učesané, byly seškvařené do neforemného drdolu. Zápach se linul celým prostorem. Pozvracel jsem se. Byl jsem hladový a tekly ze mě jen šťávy. Můj žaludek se snažil zvrátit a šíleně mě bolel. Ještě že jsem ten večer nic nejedl. Propálená dvířka do komory ještě doutnala. Otevřel jsem je, a jak dopadly na podlahu, rozlomily se. Vzal jsem trošku sušeného masa a vydal se co nejdál od rodné vesnice. Začalo se rozednívat, a tak jsem to vzal úprkem do lesa, kde se, jak jsem doufal, vyspím a najdu trochu klidu.

Jak jsem se však mýlil!

Chvíli jsem šel po pěšině. Kupecká stezka vedla i lesem a byla široká. Po pár minutách jsem

odbočil ze stezky do hloubi lesa a hledal úkryt. Měl jsem štěstí. Kousek od potůčku, kde jsem se opláchl a napil chladivé vody, jsem narazil na malou průrvu ve skále. Schoval jsem se do ní. Nevím, jak rychle jsem usnul ani jak dlouho jsem spal. Ale i přes to všechno, co jsem za poslední hodiny prožil, to byl mnohem lepší spánek než teď v cele.

Kapitola V.

Už ani nevím, kdy jsem naposledy pořádně spal. Když čekáte na smrt, vaši hlídači se vyžívají v tom, jak vás co nejvíce potrestat ještě před finálním trestem. Kůrka plesnivého chleba a voda je to nejlepší jídlo, jaké jsem za poslední tři dny dostal. Když usnu, strážný mě hned vzbudí. Jsem zesláblý, a abych neusnul, sepisuju tyto řádky do pergamenů. Každý krok temnou chodbou, který slyším, mě roztřepe. Bití a mučení je mým pravidelným přítelem. I když, jak jistě chápeš, zcela nechtěným. Bez něj bych se obešel. Ale jak už jsem tu psal tolikrát, drahý příteli, mám, co si zasloužím. Nenařikám. Jen konstatuji. Jsem vrah a s vrahem nesmíš mít slitování...

Opět slyším dunivé kroky strážného. Mé písmo se stává méně čitelným z třasu, který mi zvuk okovaných bot těžce dopadajících na kamennou podlahu způsobuje. Dnes už jsem obdržel mnoho ran. Byl jsem „omyt“ teplým proudem strážného moči. Proč by si mě vybral znovu? Odpověď znám dřív, než mi otázka dozní v hlavě. Protože jsem vrah a nic jiného si nezasloužím! Pousměju se nad rozpadem mé osobnosti. Nikdy jsem si

nepovídal sám se sebou. To z člověka udělá strach. To z člověka udělá tyranie. I když si ji zaslouží. Odkládám brk a sleduji mříže mého obydlí. Těžké kroky se zastaví. Strážný stojí za dveřmi. Slyším cinkání klíčů. Hledá ten od mé cely. Zvuk, který mě děsí. Odemyká a já vím, že právě přicházím o zbytek klidu v mé mysli. Srdce se mi rozbušilo a cítím, jak se na mě hrnou mdloby. V uších mi zalehlo. Slyším jakoby skrz vodní stěnu. Mžourám před sebe a sleduji, jak se s vrzáním v pantech otevírá těžká mříž. Strážný vchází dovnitř a já rychle vstávám a instinktivně se přikrčím u zdi.

„Neboj se, teď za tebou nejdu já,“ říká strážný a dodává se samolibým smíchem: „Bohužel“. Svou studenou železnou rukavicí mě poplácá po tváři. Otočí se a vychází ven.

Nerozumím, proč mě přišel navštívit. Ale čemu bych měl rozumět? Svět, jak ho znám já, velice často postrádá logiku.

„Já zase přijdu,“ dodá strážný a natahuje ruku někam do chodby. Do té mu někdo vkládá měsíc, který si schová pod svůj varkoč.

„Máte jen pár minut, než donesu těm parchantům něco na nažrání,“ pokyne záhadné postavě, aby vešla do mé cely, a zabouchne za námi dveře. „Dávejte pozor, je to vrah,“ dodá ještě směrem k mému hostu a odchází.

Přede mnou stojí kněz. Podává mi mlčky ruku a pozoruje popsané pergameny. Jeden list vezme do ruky a pročítá ho.

„Zatím ses moc daleko nedostal. Abys to stihl,“ dodá vlídným hlasem. Pokrčím rameny a vše mě zabolí. Můj přemáhaný bolavý úsměv ho na okamžik rozhodí.

„Zařídil jsem odklad tvé popravy. Až do příjezdu krále tě nechají žít. Avšak král je již na cestě z německých zemí. Máš možná pár dní. Včera jsem potkal v hostinci posla,“ říká mi s útechou a prohlíží si mé modřiny a odřeniny po těle. Když se dotkne fialové skvrny na žebrech, ucuknu bolestí.

„Au!“ řeknu tiše a omluvně zároveň.

„Odpusť jim, drahý synu. Neměli by ti ubližovat,“ řekne pochmurně kněz.

„Vždyť si to zasloužím, otče,“ dodám ironicky.
„Vím, že nemám sebemenší důvod chtít lepší zacházení. Měl jsem tušit, jak to dopadne.“

Kněz smotává popsané pergameny a vkládá je do rukávu svého pláště.

„Tyhle si odnesu, aby ti je náhodou nezničil ten lotr hrající si na vojáky,“ ukáže mi přitom pergameny v ruce.

„Stejně to nikdo nebude číst. Ale i přesto díky, že mi umožňujete se vyzpovídat tímto způsobem,“ poděkuji mu.

Chodbou se začínají šířit kroky strážného.

Kněz se na mě upřeně podívá. Mávne rukou ke dveřím.

„Možná je to naposledy. Pomodlíš se se mnou?“
Aniž by čekal na mou odpověď, pokleká na podlahu a zavírá oči. Chvíli ho pozoruji, ale nedá mi to. Kleknu si také. Usměje se.

„Díky,“ pronese a začneme se nahlas modlit.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé.“

Kroky strážného jsou příliš blízko. Začínám myslet na bolest a nevnímám, co říkám.

„Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“

Strážný odemyká a já při posledním verši pocítím tíživý pocit hladu a strachu. Chléb náš vezdejší. Jak by byl dobrý krajíc chleba s máslem!

„A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům,“ říká nahlas kněz, aby překřičel strážného hluk.

„Je konec, otče, váš čas vypršel. On si to dopoví sám!“ chytá nevybíravě kněze za kapuci a zvedá ho. Vytahuje ho z cely a dívá se na mě.

Hrábne pod svůj varkoč a hodí mi cosi před nohy.

„Chléb tvůj vezdejší. A poděkuj tady otci.“ Práskne dveřmi a zamyká. Slyším, jak kroky mizí v dálce. Natáhnu se po suchém krajíci chleba a kousek si vložím do úst. Zavírám oči.

„A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého,“ řeknu tiše pro sebe. Rukou před sebou udělám znamení kříže.

„Amen.“

Dojím krajíc. Vzpomínám si, že hlad jsem už kdysi zažil. Bylo to tenkrát, když jsem bloudil lesem. Tuto část svého života ti, můj čtenáři, musím vylicít...

Kapitola VI.

Jak jsem ti již napsal, po útěku z hořících trosek domu, kde jsem prožil celý život, jsem se vydal do lesa, kde jsem našel poklidné místo k vyspání.

Zvuk lesního potoka i ševel v korunách stromů mě uspal brzy. Vzbudil jsem se, když den už zase končil. Lesem se šířilo šero a já věděl, že se musím co nejrychleji dostat z lesa. Představoval jsem si, jak mě rozsápe tlupa krvelačných vlků. Možná by to byl lepší konec mého vyprávění než ten, co musím napsat na tyto řádky...

Voda v potoce byla tenkrát chladná. Pamatuji si, jak mě studily konečky prstů, když jsem si nabral do dlaní vodu, abych si opláchl obličej. Měl jsem hlad, a tak jsem nevnímal ani pořádně cestu, po které jsem se vydal od svého úkrytu na spaní. Sušené maso mi zalézalo do mezer v zubech. Trhal jsem jemně nasolené plátky, které před časem připravila moje matka z býčka, kterého otec koupil na trhu. Matka do soli přidávala nějaké bylinky a chuť byla výtečná. Při vzpomínce na rodiče se mi spustily slzy. Utrhl jsem si další kus masa a představil si, jak asi musel rytíř Ota, který byl rozsápán davem, trpět.

Udělal se mi nevolno. Musel jsem se na chvíli zastavit. Opřel jsem se o strom a zvracel. Byl jsem zesláblý, pln děsivých vzpomínek a netušil jsem, kolik kroků jsem ušel. Byl jsem v části lesa, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Podlamovala se mi kolena a třásl jsem se. Musel jsem ale dál, než se šero promění v úplnou tmu. Bloudil jsem.

Bloudil jsem dlouhé minuty. Začal jsem panikařit. Nedokázal jsem se v hustém lesním porostu zorientovat. Nevěděl jsem, zda jdu pořád dál, nebo se motám v kruhu. Nad korunami stromů se začal objevovat světlý roj hvězd a já musel hledat úkryt před lesními predátory. Ovšem hledejte něco ve tmě. Hledejte něco, když se třesete zimou a když váš žaludek odmítá poslušnost. Osud našťěstí vyřešil vše za mě.

Odpusť, drahý čtenáři, že přerušuji své vyprávění. Ale neber má slova o tom, že osud něco „naštěstí“ vyřešil za mě, za příliš vhodná. Až dočteš tyto řádky, které věnuji svému putování lesem, pochopíš, že bych měl spíše napsat: BOHUŽEL to osud vyřešil za mě. Ano, i když jsem opovrženíhodný jedinec, nejsem

blázen. To, co mi osud připravil, bych nikdy nepovažoval za štěstí...

Vraťme se tedy v mém vyprávění do lesa, který se proměnil během chvíle, nebo možná dlouhé doby (nejsem schopen po těch letech posoudit, jak dlouho jsem šel), v anonymní a nehostinnou černou zemi, která mi neustále házela pod nohy nějaké klacky a pařezy anebo mi do cesty stavěla stromy. O pichlavých šlahounech malin a ostružin ani nemluví. Do jednoho malinovníku jsem spadl. Mé rány z cesty komínem byly opět živé. Byl jsem na sebe našťvaný. Proč jsem nezůstal na kupecké stezce a šel jsem kamsi do lesa? Cestou bych určitě potkal nějakého potulného kejklíře, který by mě vzal do party. Mohl jsem mít aspoň občas teplou postel a snad i jídlo. Ted' se zakrvácený, promrzlý a z posledních sil prodírám lesem. Nevím kam. Po nespočtu kroků po úzké pěšině se stromy, keře a pavučiny malinko rozestoupily a já do nich přestal tak často narážet rukama nataženýma před sebou. Jeden krok. Druhý krok. Hned se šlo líp!

Najednou pode mnou zapraskala větev, já se propadl a ocitl se v jámě, rukou napíchnutý na

nastražených, do špičky zostřených větví. Bolelo to jako čert. Ale neměl jsem už sílu brečet. Opatrně jsem ruku vytáhl a osvobodil. Cítil jsem teplou krev řinoucí se z nevelké rány, kterou mi ostrý klacek způsobil. Urval jsem ze své košile kus látky a ránu omotal. Nepomohlo to a já ztrácel vědomí. Poslední, co si pamatuji, než jsem omdlel, byla příšerná zimnice, která mnou trásla, a ledové krůpěje potu, které se mi vyrojily na čele.

Kapitola VII.

Tenkrát jsem měl ledový pot ze ztráty krve. Té životadárné teplé tekutiny kolující v mém těle. Dnes se třesu v důsledku věčného bití, hladovění a také strachu. Strachu z toho, co mě brzy potká. Už několik hodin neslyším tesaře opracovávat klády. Tuším, že improvizované jeviště pro závěr mé hry jménem život je již hotové. Nebýt kněze a jeho urgencí, už bych byl pravděpodobně mrtev. Takhle si paní Smrt bude muset ještě pár hodin, možná dní, počkat, než si mě bude moci vzít pod svá ochranná křídla. Vím, že jsem nebyl dobrý člověk a už vůbec ne dobrý křesťan, ale tak nějak v osobě kněze spatřuji naději a víru, že existují i hodní lidé. Tak rád bych knězi ještě někdy pohlédl do jeho vlídné a chápající tváře a poděkoval mu za vše, co pro mě udělal. Nemá smysl však rozlévat slzy smutku i v přítomnosti. Slz smutku se v mém vyprávění objeví ještě mnoho. Mnoho slz ještě poteče po zbídačené tváři malého hochy, který jeden šílený den přišel o otce i matku a prchal nevědě kam před strachem z vlastní smrti. Smrti, které stejně nelze uniknout...

Kapitola VIII.

Když jsem se probral, svítící slunce mi do očí vypálilo takový obraz, že jsem si chvíli myslel něco o nebi. Ale víc než v nebi jsem se probudil v pekle. Ležel jsem spoutaný v nějaké chatrči a nade mnou se nakláněl špinavý vousatý stařec, který mi do rány vkládal odporně páchnoucí zelenou hmotu. Trhl jsem sebou, ale provazy na mých nohou, rukách a kolem pasu byly příliš těsné.

„Být tebou, tak se chovám slušně. Zachránil jsem ti život!“ řekl na mé splašené pohyby muž a pohladil mě po čele. Prsty mu nechutně smrděly. Puch shnilého masa smíchaný s výkaly snad z medvěda. Napadlo mě.

„Potřebuji, abys byl co nejdřív zdravý. Tak se snaž. Nemůžu tě tady živit přes zimu,“ říkal, dívaje se mi z blízka do očí. Jeho dech smrděl stejně jako jeho prsty. Vzal si hůl opřenou o mé lůžko a odešel ven skrz závěs z kůží nahrazující dveře. Prošel kolem okna, čímž mi na chvíli zastínil ostré sluneční paprsky, a já si všiml velkého zakrváceného stolu, hromady paroží

a nevyčiněných kůží. Ten muž byl evidentně pytlák.

Dny plynuly a já nabíral na síle. Jizva díky medvědím hovnům, jak jsem pro sebe nazval léčivou mast, kterou jsem si už po několika dnech dokázal mazat na ránu sám, brzy získala pevnost a já do ruky získal cit. Byla slabá, ale fungovala. Krom zdravé ruky jsem taky získal i nocleh a trochu jídla každý den. Jo, málem bych zapomněl na to nejdůležitější – nebyl jsem již spoután provazy. Místo nich jsem byl obdarován těžkým okovem na levé noze s dlouhým řetězem. Z nějakého důvodu jsem se stal vězněm a otrokem toho starého muže, který mě zachránil.

Mnohokrát jsem se snažil řetěz zničit, okovy rozepnout. Avšak marně. Odměnou za mou snahu se osvobodit byla vždy rána do obličeje, několik dní zhoršeného vidění, protože přes nateklé oko se na svět hůř dívá, a omezení jídla na nutné minimum.

„Přestaň mě srát! Buď rád za to, co máš. Za pár týdnů na mě budeš ještě vzpomínat!“ říkával mi

vždycky muž, když mě bil. Nevěřil jsem mu. Měl však pravdu.

S prvními podzimními dny můj řetěz odvázal od stromu a vydal se se mnou do lesa. Myslel jsem, že mě jde zabít nebo použít jako návnadu na medvědy. Měl přes rameno velkou kuši a jeho opasek byl plný šípek.

„Kurva, pojď rychleji. Vlečeš se jak jelen bez nohy!“ zařval na mě po hodině cesty a prudce škubl řetězem tak, až mi podjela noha a já spadl na zem. Hlavou jsem přistál na ztrouchnivělém pařezu. Naštěstí byl zetlelý dostatečně, tak jsem krom pár krvavých šrámů a mokrých třísek ve vlasech nepřišel k větší újmě. Nevím, jestli by se můj věznitel radoval, kdyby mě těsně před koncem naší cesty omylem zabil. Po několika prudkých trhnutích za řetěz jsem se rychle postavil na nohy a šel v závěsu starce dál po cestě až na mýtinu, kterou z jedné strany lemovala ostrá skaliska s vodopádem. Řev padající vody byl ohlušující i na tu dálku. Nikdy jsem nic podobného neviděl. Stařec mě táhl blíž k laguně zpěněné vody a já si představoval, jaké to asi je utonout. Čekal jsem, že mě hodí svázaného do vody.

Přišli jsme až na okraj vodopádu. Voda byla po té cestě osvěžující. Drobné krůpěje vody vyskakující z laguny při nárazu na hladinu nás neustále atakovaly svou chladnou vlhkostí. Stařec se zastavil. Otočil se na mě a vytáhl dýku ze svého opasku. Přiložil mi ji na krk. Rozloučil jsem se v duchu se životem a zavřel oči. Na krku jsem cítil chladné ostří dýky.

„Ted’ půjdeš velice pomalu se mnou. Chraň tě Bůh, jestli se pokusíš o něco nepředvídatelného,“ výhruzně řekl muž a já cítil malinký pramínek krve hledající si cestu po mém krku. Muž mi přehodil řetěz přes ramena a s přiloženou dýkou mě sunul před sebou do vodopádu. Nechápal jsem, proč mě tam tlačí, ale těsně před padající vodou jsem si všiml úzké prolákliny ve skále, která nebyla z větší dálky vidět. Téměř suší jsme se proplížili za závěsem vodopádu a objevili se v obrovské jeskyni s plápolajícím ohněm na druhé straně. Okamžitě k nám přiběhl jakýsi mladík a můj léčitel i věznitel v jedné osobě mi z krku sundal dýku a odhodil mě na zem směrem k mladíkovi.

„Můj dluh je tímto splacen,“ pronesl hrdě muž a otočil se. Ze stínu jednoho záhybu jeskyně

vyšel na světlo další muž. Byl oděný v černém koženém kabátci.

„Počkej ještě!“ zakřičel na odcházejícího pytláka a ten se otočil.

„Nějaký problém?“ řekl a uklonil se na pozdrav muži, který na něj zavolal. Černý kabátec se leskl ve světle ohně. Já klečel opodál u mladíka a oba jsme mlčky sledovali rozpravu těch dvou.

„Vlastně ano, starče,“ vyhrkl ze sebe tvrdým tónem muž a pokračoval: „Znáš náš úkryt, a to si nemůžeme přát.“ Vytáhl meč z pochvy, kterou měl připnutou u pasu, a jedním mocným máchnutím přetřel starce ve dvě. Starcovo tělo se podlomilo v kolenou a se zděšeným výrazem v očích se zhroutilo na zem.

„Teď už je to v pořádku,“ dodal muž, když se otáčel, a cestou kolem nás si mě přeměřil svým ostrým pohledem. „Dělej vše pro to, abys nedopadl stejně,“ dodal ještě tiše a zmizel v útrobách jeskyně.

Mladík mě vyzval, abych se postavil. Vzal konec řetězu a přikoval ho ke skále. Opět jsem byl vězeň.

Dny, týdny i měsíce běžely kvůli krutosti mých vězňů pomalu. Jak jsem zjistil z jejich občasné konverzace, byli to otec se synem, kteří v kraji přepadávali pocestné. Občas, když se vrátili z výpravy, měli oděv od krve. Nepochyboval jsem, že okradené často i zamordovali. Spravedlnost je vždycky několik kroků za zločinem. Sotva se podařilo dopadnout a odsoudit loupeživého Otu, jeho místo rychle nahradil další zločinec. A to určitě mí dva vězňové nebyli jediní.

Musel jsem se starat o celý chod jejich domácnosti. Prát, vařit a uklízet. Když jsem něco neudělal podle jejich představ, schytl jsem pěkných pár ran bičem. Má záda plná jizev by můj příběh mohla snadno vyprávět za mě. Byl by to příběh jen o utrpení. Já si však vzpomínám i na několik dobrých věcí, které jsem zažil.

Kapitola IX.

Od smrti svých rodičů jsem nepoznal nic jiného než zlo. To zlo se vepsalo do mé duše, která zčernala stejně snadno jako vybílená místnost, když se komínem proženou saze. Občas zůstane nějaké bílé místo, ale to černé nedokážete smýt. A tak se můj život z bezstarostného mládí plného rodičovské lásky proměnil v každodenní drama a boj o přežití mezi neustálým vražděním, bitím a hladověním.

Mohl bych vlastně popsat svůj současný stav. Vše by bylo stejné, jen kulisy a herci se změní. Místo temné jeskyně ukryté za vodopádem, věčně nespokojeného vraha, který pro ránu nešel nikdy daleko a chladného těžkého řetězu, který mi bránil v útěku, mám teď temnou kobku hradní cely, strážného, který za mnou chodí jen proto, aby si vylil zlost z peněz prohraných v kostkách nebo vrhcábech. Jídlo nebudu ani popisovat. Dostal bych zase hlad.

Víš, příteli – dovol, abych tě nadále oslovoval přítelem –, vždyť už se známe docela dobře. Prožíváš se mnou již mnoho času z mého života a znáš víc než kdokoliv jiný. Chápu, že tě to

možná od osoby čekající na popravu za své nepěkné skutky může urážet. Přesto tě vlídně prosím, dovol mi být prostřednictvím těchto řádků tvým přítelem. Nemusíš se vlastně bát. Pokud to čteš, jsem už na pravdě Boží. Vlastně v pekle. Bůh mě mezi sebe jistě nepřijme. Chápu to a nezlobím se na něj. V pekle je místa dost a já tam lépe zapadnu. Těším se, až tam potkám své nepřátele a znovu, tentokrát na věky věků, spolu budeme bojovat.

Z nedalekého kostela zní dunivý zvuk zvonu. Blíží se ráno. Další den dlouhého čekání. Ospalý strážný jde na první denní obchůzku. Po hodinách klidu a ticha se opět rozezní nepříjemný zvuk kroků, který přinese mnoho bolesti a utrpení.

Kapitola X.

Stejné pocity jsem zažíval, když se mí vězňatelé vraceli po dlouhých hodinách, kdy jsem se nemusel bát trestů a násilí, z výprav. Jakmile se jeskyní začal šířit jejich hlas a kroky, věděl jsem, že nastane opět několik nepěkných situací, které mě budou bolet nejen na těle, ale i na duši.

Tak to šlo mnoho měsíců, ale já se vlastně radoval z každého jejich návratu. Kdyby je dopadli královští vyšetřovatelé, pravděpodobně bych v jeskyni umřel hlady. Přikovaný ke skále na krátkém řetězu, abych nikam nemohl a nedosáhl na žádný předmět, který by mě dokázal osvobodit.

Jednoho dne, když jsem opět bránil svou hlavu před údery kožených bot staršího z mužů svým řetězem a rukama chránil před jeho hněvem svůj obličej, muži z kapsy u kalhot vypadl na zem klíč od mých pout. V tom hluku způsobeném jeho křičením si toho nikdo kromě mě nevšiml. V rámci obrany před jeho útoky jsem se na zemi překulil tak, abych na klíč dosáhl, a rychlým pohybem jsem ho vzal. Strčil jsem ho pod své oblečení co nejnápadněji a dál se snažil vyhybat

jeho ranám. Bohužel vteřina nesoustředěnosti a ruka chybějící na svém předešlém místě v obranné pozici způsobila, že jsem druhou rukou nedokázal vykryt jeden z jeho kopů a dostal jsem ránu do hlavy. Blížící se tmavě hnědá kožená bota s kovovými přezkami se mi zaryla do obličeje. Zlomila mi nos a na několik hodin mě odsoudila k bolestivému bezvědomí.

Vzbudil jsem se oteklý. Oheň plál už jen na jedné z loučí. Mladý muž spal mezi hromadou kůží rozložených na zemi a starší se opíjel nakradeným vínem. Nenápadnými pohyby jsem vytáhl klíč ze skryše a potichu jsem se snažil odemknout pouta. Jelikož se místností rozléhal každý sebemenší zvuk, musel jsem prudce a nahlas zakašlat. Přitom jsem otočil klíč a zvuk západky zámku v mém kašlání nebylo možné rozpoznat. Byl jsem bez pout. Ale přilákal jsem na sebe pozornost opilého lapky. Podíval se skrz kalné oči na mě. Odložil číši s vínem a vstal. Srdce se mi rozbušilo. Jeho krok mi připomínal otce. Vypil toho přespříliš.

„Už dlouho jsem nepoznal lůno ženy!“ pronesl, motaje se ke mně.

„Ale spokojím se i s tebou. Konečně budeš užitečný,“ zašeptal mi do ucha, když se ke mně sklonil a stáhl mou hlavu taháním za vlasy hluboko do záklonu.

Jednou rukou začal osahávat mé tělo a druhou mě držel za hlavu. Báł jsem se toho, co přijde. Nikdy jsem ještě nepoznal vůni ženy a teď bych měl poznat chtíč opilého vraha?

„Nikdy!“ vydralo se z mých úst a rukou nenápadně uvolněnou z pout jsem mu z opasku sebral dýku a vrazil ji vší silou do jeho těla.

Mužovo sevření povolilo. Slabě sykl a svalil se na zem vedle mě. Z rány mířené z boku do srdce začala téct krev. Do mého těla se dostalo neskutečné množství energie. Rychle jsem vstal a utíkal, co mi jen nohy stačily. Dostal jsem se na svobodu!

Vzduch venku voněl a chutnal po měsících v zatuchlé jeskyni úplně jinak, než jak jsem si to pamatoval. Byla to opojná chvíle. Ale ještě jsem neměl vyhráno. Musel jsem se dostat co nejdál od místa, které na první pohled bylo krásné. Nádherný majestátní vodopád, tuň s osvěžující průzračně čistou vodou, v okolí krásný les. To

vše však kazila pochmurná jeskyně plná zla, ukrytá za závojem vody hřmotně padající z vysokých skalisek dolů do tůň.

Po chvíli bloudění jsem našel pěšinu a vydal se po ní. Les řídł a já v dálce zahlédl kostelní věž. Na mé tváři se po dlouhé době objevil úsměv. Tušení vlídného přijetí v chrámu Páně a snad i teplého jídla mě uvedlo do nečekaného běhu. Z dálky jsem rozeznával další budovy nevelké vesnice a viděl shromážděný lid u vzrostlého stromu.

Přibližoval jsem se, a nikdo z těch několika málo vesničanů mě nevnímal. U kostela stál tiše kněz oděný v černé sutaně s kápí na hlavě a mlčky se díval směrem k davu.

„Dobrý den, pane,“ řekl jsem tiše a všiml jsem si jeho tekoucích slz.

„Zdravím tě, synu, kde se tady bereš, odkud pocházíš?“ odpověděl, aniž by mi věnoval další pozornost, a dál sledoval rej davu.

„Mou matku i otce zavraždili a já hledám úkryt. Už dlouho jsem nepoznal teplo světnice a rád bych trochu teplého jídla. Prosím,“ vyjádřil jsem

nesměle své touhy a pozoroval dav házející kamení po muži vedeném honosně oděným člověkem s velkým zlatým rychtářským řetězem.

„To není nic pro tebe, jdi. Táhle za rohem je boční vchod do kostela. Najdeš tam hned velkou místnost. Myslím, že polévka bude ještě teplá,“ ukázal mi rukou kněz a postrčil mě na cestu.

Pár kroků od vchodu byl čerstvě vykopaný hrob s dřevěným křížem, na hlíně ležela krásná růže s velkým červeným květem. LUCIE bylo vyryto na kříži. Prošel jsem dveřmi do kostela. Na konci krátké chodby jsem našel kuchyni. V místnosti bylo příjemné teplo a já uviděl velký kotlík nad ohništěm. Polévka! Můj žaludek zajásal. Rychle jsem našel misku a lžíci a nabral jsem si vrchovatou porci teplé zeleninové polévky. Usedl jsem ke stolu a vychutnával si klid, pohodu a teplo v žaludku. Z okna zdobeného vitráží s obrazem anděla jsem sledoval venkovní scénérii s vesničany. Rychtář stál u stromu společně s osobou, kterou vlekl za svázané ruce na laně. Vesničani křičeli a vzduchem létaly kusy kamení, dopadajícího na spoutance. Rychtář zvedl ruku a dav se jako zázrakem uklidnil. Skrz okno bylo všechno slyšet. Polévka

byla sytá. Brzy jsem cítil, že jsem plný. Dojídal jsem zbytek chleba, kterým jsem zajídal polévku, a pozoroval děj oknem.

„Tento muž spáchal obrovské hříchy!“ mluvil rázně rychtář ke svým pozorovatelům a ukazoval na muže vedle něho.

„Zavraždil mnoho z našich sousedů a nespočet cizinců. Díky Bohu a velkému úsilí našeho kněze,“ otočil se směrem ke kostelu, kde pravděpodobně stál kněz, jehož jsem nemohl z okna vidět, a uklonil se.

„Děkujeme!“ zakřičela žena z davu.

„Díky našemu knězi teď můžeme vykonat spravedlnost! A ta je jasná!“ pronášel rychtář směrem k odsouzenci.

„Budeš za své viset!“ řekl klidně.

Odsouzenec se ušklíbl. Stál klidně a nepřítomně pozoroval dav tleskající řeči rychtáře.

Rychtář postavil muže na špalek. Ruce mu rozvázal a kolem krku mu z lana udělal oprátku. Muž z mého pohledu zcela neuvěřitelně spolupracoval. Druhý konec lana přehodil

rychtář přes větev stromu, pod kterým stáli, a lano přivázal kolem mohutného kmenu.

„Ve jménu mně svěřené funkce a zákonů koruny české tě odsuzuji k trestu smrti,“ řekl rychtář a kopl do špalku.

Muž spadl o několik desítek centimetrů níže a lano ho začalo škrtit. Chvíli sebou zmítal. Když křečovitě záškuby jeho nohou ustaly, dav zatleskal a začal se rozcházet.

Dva vesničani pomohli rychtářovi sundat mrtvolu ze stromu a na nosítkách ji odnesli někam mimo můj výhled. Mé pozorování náhle vyrušil pohyb v kuchyni.

„Já ti říkal, že to není nic pro tebe!“ řekl smutně kněz a posadil se ke stolu naproti mně. Pozoroval mě pečlivě a snažil se zamaskovat slzy v očích.

„Děkuji ti, pane, za jídlo. Mohu se ti nějak odvděčit?“ řekl jsem, doufaje v zázrak a alespoň pár dní jídla a přístřeší. Kněz se na mě dlouze zadíval. Slzavé oči se leskly proti zjizvené tváři jako rubíny na královské koruně. Neříkal dlouho nic, a tak jsem se už začal

smiřovat s tím, že mé další dny budou opět ve znamení nebezpečí, zimy a hladu.

„Můžeš zůstat. Nedávno jsem přišel o hospodyní. Možná sis všiml toho čerstvého hrobu,“ řekl smutně kněz.

„Ano, Lucie. Mrzí mě to. Vidím, že vás to bolí,“ řekl jsem, a než jsem stačil cokoliv dodat, skočil mi kněz do řeči.

„Nemluvme o Lucii. Vidím, že jsi všímavý. Myslím, že bys mi mohl být dobrým pomocníkem i žákem. Budeš-li mi pomáhat s domácností a farou, budu tě učit všemu, co znám, a budeš zde moci zůstat.“ S tím vzal mou ruku do svých a pevně s ní zatřásl.

„Ten muž, jehož smrt jsi viděl, byl nebezpečný vrah. Vrah, který zabil Lucii.“

„Dostal, co si zasloužil,“ řekl jsem rázně.

„To se pleteš. Jeho smrt byla příliš rychlá. Vím, že mě Bůh potrestá, ale ten zmetek si zasloužil pomalou a bolestivou smrt,“ odpověděl kněz a opět byl plný slz.

Kapitola XI.

Dlouhá a krutá smrt čeká brzy mě. Možná se ptáš, příteli, jak je možné, že se dokáže někdo, kdo měl takové nehorázné štěstí, dostat až sem. Do smradlavého, vlhkého a studeného vězení. Odpověď je jednoduchá: osudu neutečeš. Já svůj osud přelstil tenkrát večer, když se mi podařilo přežít v hořícím domě svých rodičů. Ošálil jsem osud, když jsem se zřítíl do pasti toho starce a málem jsem se napíchl na špičaté klacky, které měly zabít vše, co do jámy spadne. A věřím, že jsem utekl smrti i tenkrát v jeskyni. Pokud bych nezabil toho lotra, patrně bych byl dodnes svázán, bit a znásilňován. Možná by mě už dávno umučil se svým synem k smrti. Já však třikrát smrti unikl. A teď vím, že už jsem na cestě osudu vinoucí se rovně bez jakýchkoliv odboček, křižovatek či tajemných zákrut. Má následující cesta vede jedním směrem. Vstříc krutému, dlouhému a bolavému umírání. Nebýt mého učitele, nikdy bych nenapsal tyto řádky a ty by ses nedozvěděl, proč jsem musel zemřít. To on mě naučil číst i psát. Naučil mě latinsky, a dokonce mě naučil počítat a léčit. Musel jsem ho hodně zklamat tím, co jsem udělal. Pomsta je

špatná věc. Ale já nemohl jinak. Nedokázal jsem si pomoci. Teď, když nad svými činy přemýšlím, oddaný Bohu a smířený s koncem, si uvědomuji nesmyslnost svých činů. Přesto musím kacířsky přiznat, že bych tak učinil znova.

„Zasloužil si to každý z nich,“ říkám si nahlas pro sebe.

Můj hlas se odráží od stěn mé cely a s ozvěnou se vrací ještě dvakrát do mých uší. Zavírám oči a vychutnávám si poslední zbytky tišící se ozvěny.

„Ty si to taky zasloužíš!“ směje se mi za mřížemi strážný.

Vůbec jsem ho neslyšel přicházet. Jsem asi příliš unavený a zesláblý.

„Tady bude ticho, a jestli ne, tak ti to ticho vtluču do hlavy!“ řekne ke mně a výhružně si bouchá do ruky svou holí.

Ukloním se mlčky a čekám, co bude následovat.

Nic. Strážný odchází dál a já s úlevou mohu pokračovat dál ve vzpomínkách.

Kapitola XII.

Kněz mi byl víc než jen učitel. Byl mi novým otcem a já se pomalu vzpamatovával ze zažitého šoku. Měsíce plynuly a já byl zase veselý hoch plný života.

Na jaře dalšího roku dostal kněz pozvání na svatbu do nějaké vesnice. Seděli jsme u oběda, když mi přečetl list, který mu toho rána donesl posel.

„Vážený pane, dovolte mi, abych Vás pozval na svatbu své dcery a s ní spojenou slavnost. Bude nám ctí, pokud se ujmete slavnostního obřadu a uznáte před Bohem druhá a družku za manžele. O veškeré vydání se samozřejmě postaráme. S úctou věrný služebník Boží a tak dále a tak dále,“ dočítal kněz.

„Paráda, dobře se najíte, napijete, a ještě vyděláte nějaké měďáky,“ řekl jsem s úsměvem a těšil jsem se, jak budu pár dní oproštěn od výuky a budu se poflakovat.

„Spíš zlatáky, řekl bych. Kněz musí dostat zapláceno i za svého společníka,“ podíval se na mě s úsměvem a významně mrkl.

Rozzářil jsem se širokým úsměvem a poděkoval za možnost konečně zažít něco veselého. Sám uznal, že po všem trápení si zasloužím rozptýlit. Těšil jsem se a týden před odjezdem jsem byl jako na trní. Kněz mi dal volno od studia a smál se mé roztržitosti. Myslím, že i když na Lucii nikdy nezapomněl, dokázal její smrt už překonat.

V den odjezdu jsme osedlali dva koně, o které jsem se na faře staral, stejně jako o slepice a další domácí zvířectvo. Slunce už mělo po zimě sílu a příjemně hrálo do zad. Jeli jsme lehkým klusem. Cestou mi kněz oznámil, že vesnice, do které jedeme, je nedaleko místa, kde jsem žil. Vrátily se mi všechny špatné vzpomínky a zbytek dlouhé cesty jsem téměř nepromluvil.

„Zastavíme na noc v hostinci. Myslím, že ti pár džbánů něčeho ostřejšího přijde vhod,“ řekl kněz a ukázal rukou na siluetu budovy v dálce.

Nejvyšší čas. Závoj noci se pomalu, ale jistě snášel nad krajem a můj žaludek už pár hodin protestoval proti nedobrovolné hladovce.

„Chci se opít,“ řekl jsem knězi, jen co můj zadek, bolavý z celodenního sezení v sedle koně, dopadl

na dřevěnou lavici u stolu, který nám tlustá šenkýřka rychle připravila. Měla narváno a my byli rádi, že nás nechala přespat alespoň ve stájích. Samozřejmě za náležitou odměnu v podobě několika stříbrných mincí.

„Za kus slámy si vzala příliš!“ řekl jsem po pár locích nevrle a nechal se unášet opojnou silou medoviny.

Kněz neodpověděl. Poplácal mě po rameni a jen se usmál. Myslím, že tenkrát zastavil jen proto, aby mi dopřál se opít. S přibývajícimi korbeli jsem začal cítit, jak mi těžkne hlava. Natáhl jsem se přes stůl a ležel.

„Tady nemůžete spát!“ zakřičela šenkýřka, když práskla dalším korbelem o náš stůl.

„Neboj, dopiju a půjdeme si lehnout,“ řekl vlídně kněz a s rukou plnou mincí se ještě obrátil k šenkýřce: „Děkujeme za jídlo a pití.“

„Nemyslete si, že těch pár stříbrných mincí mě obměkčí. Tady se spát nebude. Jak dopijete, odveďte si ho do stáji, nebo bude zle. A vy nechte, abych byla zlá,“ řekla ještě ke knězi a šla se věnovat dalším hostům.

Jak jsem tak ležel a poslouchal opilecké řeči, zaslechl jsem u vedlejšího stolu debatu čtyř chlapů. V ruchu jsem toho neslyšel dost, ale to, co jsem zaslechl, mě okamžitě probudilo.

„Oheň... katova kurva... dostala, co si zasloužila. Dal bych si ji ještě jednou.“ Každá věta končila hlasitým smíchem.

Krev ve mně začala vařit a já vstal. Bohužel jsem upadl zpět a nebyl schopen pohybu. Medovina mě přemohla. Snažil jsem se knězi všechno vysvětlit, ale můj jazyk odmítal poslušnost ještě víc než mé nohy. Kněz odložil svůj pohár. Chytil mě za rameno a odváděl mě do stájí. Bránil jsem se, ale byl to silný chlap. A tak mě dovlekl až na seno ke koním, nepochopiv, proč tak divočím. Přičítal mou agresivitu alkoholu v mých žilách. Skutečnost byla prostší. Náhodou jsme narazili na čtyři muže, kteří zavraždili a znásilnili mou matku a zapálili náš dům v domněnání, že oheň skryje všechny stopy zločinů, kterých se dopustili.

Nevěděli však, že existuje ještě jeden důkaz. Já.

To jsem se snažil hned další ráno, i přes neskutečný bolehlav, říct svému ochránci a učiteli v jedné osobě.

„Ti muži, co seděli večer vedle nás, zavraždili mou matku!“ hřímal jsem v sedle koně.

„Bez důkazů nic nezmůžeš. Uvědom si, že tě za křivé obvinění může čekat šibenice,“ odvětil vlídně kněz. Já se však nenechal.

„To není křivé obvinění!“ řekl jsem asi hlasitěji, než by bylo vhodné.

Kněz zastavil koně a otočil se na mě. Hluboce se mi zadíval do očí, a aniž by mi dovolil jakkoliv odporovat, spustil: „Tak jinak, hochu. Pokud nemůžeš před soudem svá tvrzení dokázat, i když nepochybuji o tvé pravdě, skončíš na popravním špalku. Je mi to líto, ale v tomto případě musíš přenechat věc Božím mlýnům. Možná jsou pomalejší jak soud světský, ale uvidíš, že se dočkáš a všichni budou potrestáni.“

Jeho slova mě provázela celou zbývajícím cestu na statek, kde se konala svatba. Myslím, příteli, že to byl ten okamžik, kdy jsem sešel na scestí. Pamatuji si, jak se mi před očima každý večer

honily myšlenky plné smrti. V myšlenkách jsem ty muže zabil nesčetněkrát. Trpěli jako zvířata a já se jen škodolibě usmíval. Začal jsem usínat s nadšením, jaký trest ode mě ve snech dostanou. Budil jsem se ráno rozladěný z pocitu, že to byl zase jen sen. Začal jsem plánovat. Vymýšlel jsem varianty a liboval si v nápadech. Hodně mi pomohla i knězova sbírka soudních spisů, kde jsem našel nejrozumnější postupy mučení. Byl jsem zvrhlý.

Dnes vím, že jsem se tak stal jedním z nich. Byl jsem, vlastně jsem, stejná svině jako ti čtyři muži. Uvědomoval jsem si, že nemůžu skončit dobře. Ale rozhodl jsem se obětovat svůj život za pomstu. Pomsta je však nástroj ďábla. Jak se mu jednou upíšeš, příteli, nikdy už se jej nezbavíš. Budeš se mstít tak dlouho, dokud tě plameny pekelné nepohltí a neskončíš v nekonečném zatracení.

Abych nezapomněl, než se do toho nekonečného zatracení dostaneš, prožiješ pár nepěkných dní se svým vyšetřovatelem, se svým strážným a nakonec i se svým katem. Proto, prosím, vyslyš mé přání a nikdy se nemsti. Nikdy nepůsob zlo, ani těm, co si to zaslouží, a žij tak,

abys na sebe mohl být hrdý. Protože není nic horšího než dlouhé dny protkané myšlenkou na to, že nemůžeš být na své činy pyšný. A já nejsem. Byla to chyba. A za chyby se platí, můj příteli, víc než jen zlatem.

Tenkrát jsem to ale viděl jinak. Bohužel.

Po týdnech spřádání plánů jsem měl celkem jasno, jak jednotlivým mužům ukážu, že Boží mlýny opravdu fungují. Přál jsem si slyšet jejich bolestiplné výkřiky a chtěl jsem jim do tváří vepsat hrůzu noci, kdy podpálili náš dům.

Kněz na mně začal pozorovat změnu. Snažil se mě vyptávat, ale já ho vždy odbyl s tím, že o nic nejde. Choval jsem se co nejpřirozeněji, a tak to časem začalo působit jako moje normální chování. Ze změny se stal standard, který nikdo nevnímal. Já však věděl, že jsem propadl zlu.

Kvůli knězi jsem neměl příležitost pomstu vykonat. Byl mi pořád nablízku a těžko bych mu měl jak vysvětlit, že si chci na den či dva odskočit na koni. A tak jsem v duchu slov svého učitele čekal, až budu moci roztočit kolo osudu a poslat vodu na mlýn Boží. Netrvalo to ani

nijak dlouho a mé srdce, prorostlé myšlenkami
na pomstu, zajásalo.

Do našeho kostela přijel posel s důležitým
vzkazem.

Kapitola XIII.

„Arcibiskup se nechává poroučet a žádá vás o co nejrychlejší návštěvu v jeho sídle,“ říkal při sklence vína po jídle knězi posel u stolu a já se div nepřerazil. Myslím, že toho večera bylo o mém osudu rozhodnuto. Kněz si sbalil několik věcí na cestu a rozloučil se se mnou. Brzy ráno odjel i s poslem na dalekou cestu a já měl jedinečnou možnost začít s přípravami na pomstu. Měl jsem mapu kraje, a tak mi cestování nemohlo dělat problém. Krom toho jsem ten kraj relativně znal. Horší bylo najít ty muže. Budu muset slídit po městě a dívat se. Jejich tváře však hravě poznám. Mohl bych je malovat stokrát z paměti a vždycky by byli úplně stejní.

Postaral jsem se o zvířectvo a naložil všem do koryt o mnoho více než obvykle. Věděl jsem, že se musím vrátit brzy, ale kdy to bude, to věděl jen Bůh. Musím dělat tak, aby kněz nic nepoznal.

Pár hodin po knězi jsem se z kostelních budov vytratil i já. Jen s malou nezbytnou zátěží, aby byl kuň co nejrychlejší. Hnal jsem svého oře údery do slabin. Prohnal jsem se krajem za půl

dne a za tmy se přiblížil k městu. Koně jsem nechal přivázaného u malé tůně nedaleko cesty v lese a pěšky vyšel vstříc vzpomínkám. Srdce mě zabolelo při spatření tou dobou již zarostlého spáleniště, kde dřív stával náš malý domek. Mé rodné místo. Začal jsem pěst a snažil se ovládnout svůj vztek. Teď má mysl musí být čistá a klidná. Teď se musím soustředit na splnění úkolu, který jsem si zadal před několika měsíci. Hlavní brána do města byla střežena dvěma strážnými. První zádrhel v mém plánu, na který jsem nepomyslel. Naštěstí řešení bylo snadné. Pod závojem noci jsem obešel hradby města až k místu u prudkého svahu, kde nikdo neočekával útok nepřítele. Zeď z neopracovaných kamenů zde byla nejnižší, a tak se mi po pár pokusech podařilo vyšplhat až na cimbuří a seskočit nepozorovaně do měkké trávy. Plížil jsem se stínem a dával si pozor na strážce. Naštěstí jich nebylo mnoho.

U jednoho domu, který těsně sousedil s hradbami, jsem našel ideální místo pro pozorování. Zalezl jsem do mezery mezi hradbou a domem, přikrčil se a sledoval hosty vycházející z hostince přímo naproti mému

úkrytu do úzkých uliček města. Mé oči začaly po čase těžknout. Když už se zdálo, že budu muset své pátrání opakovat, až se vyspím, probral mě povědomý smích blížící se ke mně od skupinky mužů právě odcházejících z hostince.

Okamžitě jsem byl vzhůru. Ten hlas nešel nepoznat. Byl to on. Muž, který podřízl mé matce hrdlo. Vyšel jsem ze svého úkrytu. Srdce mi bušilo jako o závod. Nenápadně jsem sledoval skupinku a podvědomě se držel rukojetí dýky skryté pod mou košilí. Studená ocel mi dodala odvahy se pomstít. S každou další uličkou se skupinka zmenšovala, až zůstal vrah jen s jedním kumpánem. Věděl jsem, že teď už mám vyhráno. Vrah se s tím druhým mužem jistě brzy rozloučí a pak přijdu na řadu já se svou pomstou. Když však oba muži vstoupili do jedněch dveří měšťanského domu, musel jsem se rozhodnout.

Chvíli jsem dům sledoval z přitímní a několikrát se vyhnul strážím jdoucím na obhlídku. Přes vedlejší dům, který měl nízkou střechu, jsem se dokázal vyšplhat do okna domu, ve kterém skončil matčin vrah. Pomalu našlapuje temnou chodbou domu, poslouchal jsem každičký zvuk.

Došel jsem k místnosti, kde se zpod dveří rozlévalo světlo svící. Za dveřmi bylo ale ticho.

Opatrně jsem dveře pootevřel a skulinkou v nich uviděl spící muže. Leželi na stole s poháry v rukou a opileckými výrazy ve tváři.

Mé plány na pomstu se zase musely změnit.

Ten muž měl zažít před smrtí peklo. Neměl jsem ale v plánu vraždit nikoho dalšího. Vešel jsem potichu do místnosti. Přistoupil jsem k vrahovi a pozoroval jej s obrovským pohrdáním a odporem. Vytáhl jsem dýku. Rukou jsem mu přizvedl hlavu a ostřím dýky prořízl hrdlo. Bylo to zcela tiché. Muž ve spánku ani nezachroptěl. Nezaregistroval, že umírá. Opřel jsem ho zpátky na stůl a prstem namočeným v kaluži krve napsal na stůl vzkaz:

VRAH

Otřel jsem dýku o košili a tiše odcházel ven z domu. Pomalu jsem kráčet temnými zákoutími uliček směrem k nízké hradbě, abych se vydal na cestu zpátky. Kůň byl za těch několik hodin odpočatý, a tak cesta utíkala stejně dobře jako toho rána. Přemýšlel jsem, proč mi osud nedá

šanci pomstít se pořádně. Ten muž měl trpět. Měl si být vědom toho, že bude umírat. Měl mě prosit o odpuštění. Nic z toho se však nestalo. Ani nevěděl, že umřel.

Byl jsem zklamáný a unavený. Nad ránem jsem se dostal zpět domů. Ustájl jsem koně a umyl své tělo od zaschlé krve ze stříkajícího krku podřezaného muže. Usnul jsem únavou tak, jak už dlouho ne.

Musel jsem spát velmi tvrdě, protože mě vzbudil až večer navráťivší se kněz.

„Lekl jsem se, že se ti něco stalo,“ pronesl podezřívavě, pozoruje mé rozespálé nemotorné pohyby.

„Nějak jsem po té práci zabral,“ zalhal jsem.

Kněz mi přikázal, abych nachystal večeri, a odešel někam do útrob kostela.

U večere, kterou jsem musel narychlo vymyslet ze zbytků ve spíži, jelikož jsem dnes místo na trhu trávil den na koni a v posteli, mi sdělil, že musí odjet na pár dní do kláštera v Teplé, kam byl jako zkušený vyšetřovatel povolán.

„V klášteře v Teplé záhadně umírají mniši. Biskup mě požádal, abych tam zajel, pár dní se tam porozhlédl a snad tomu přišel na kloub.“

„Ale proč zrovna vás? Vždyť jste obyčejný kněz?“ řekl jsem neobratně.

Hned jsem si uvědomil, jak hloupě to vyznělo. Musel jsem rychle něco dodat.

„Teda, vy přece nejste vyšetřovatel, nebo ano?“ dodal jsem udiveně a trošku se začervenál nad svou drzostí.

Kněz nevěděl, zda se má zlobit, nebo smát. Po chvílce mlčení se ale rozhodl a promluvil.

„Víš, hochu, ty mě znáš jako prostého muže. Ale vzpomeň si. Když ses tady tenkrát objevil, zahlédl jsi popravu jednoho muže. Byl to vrah, který žil dlouhá léta mezi námi. Dohnala ho minulost a on začal vraždit zase. A nebýt mě, pravděpodobně by tady žil i nadále. Musím říci, trošku domýšlivě, že mám na zločin čuch a umím si dát dohromady věci, které si dohromady nedá většina lidí. Byl jsem tenkrát proti všem. A dnes se mi celá vesnice omlouvá. Já ho odhalil,“ řekl mi kněz.

„Potom mi dovolte, abych se omluvil za svá slova,“ řekl jsem omluvně.

„To je v pořádku. Měl jsem ti říct už dávno, kdo byla Lucie. A jak skončila,“ dodal smutně.

Vstal jsem společně s ním od stolu a začal uklízet nádobí. Kněz mi podal ruku a dal mi nějaké instrukce pro následující dny. Nic, co bych nedělal pravidelně, ale od toho, jak mě probudil, se na mě díval jinak. Asi byl opravdu dobrý vyšetřovatel.

„Rozloučím se s tebou, hochu. Vyrazím ještě dnes, abych byl co nejdříve na místě. Nezapomeň se starat o náš chlívek. Ale pravidelně. Ne tak, jak to bylo teď,“ potřásl mi rukou a káravě poplácal po ramenou.

„Já vám nerozumím,“ odporoval jsem mu.

Bylo to hloupé. Nedokázal jsem to skrýt a usmíval se. Kněz se na mě podíval a trochu popuzeně pokračoval ve svém monologu: „Chceš-li mi lhát, raději se sbal a odejdi dál. Myslíš, že nepoznám, že je kuň čerstvě vyhrabelcovaný a že zvířata nedostala čerstvé krmení a vodu? Že se jim neměnilo nejméně dva

dny seno?“ Uchopil mě za obě ramena a podíval se mi hloubavě do očí.

„O tom si promluvíme, až se vrátím. Přemýšlej nad tím, co jsem ti řekl. Buď s Bohem.“

Kněz se otočil a zmizel ve stáji.

Chvíli jsem ho pozoroval z okna, dokud se tmavá silueta pozvolna jedoucího jezdce neztratila ve tmách lesa.

Kapitola XIV.

Když tak vzpomínám na toho muže, který mi nabídl přístřeší a dal mi vzdělání, které bych za normálních okolností nikdy nedostal, je mi smutno, můj příteli. Zkazil jsem toho v životě mnoho. Byl jsem had, který se nechal vyhřívát na prsou. Myslím, že jsem kněze zklamal. Možná jsem mu ublížil víc, než když přišel o Lucii. Vím, že mé omluvy jsou zbytečné a prázdné. Stejně je nikdy neuslyší. Od našeho posledního setkání jsem ho neviděl. A je to dobře. Už tak trpím dost. Nepotřebuji zbytky své rozervané duše trýznit ještě pohledem na člověka, kterému jsem strašlivě ublížil.

Naštěstí pro tebe, čtenáři těchto řádků, se teď nemohu rozepisovat o ubližování druhým. Teď očekávám ublížení mé osobě. Strážný jde na návštěvu. Už to za těch pár dní poznám. Když jde za mnou, jeho chůze se chodbou rozléhá úplně jinak. Je to tím pískáním, kterým dává najevo svou radost z toho, že může ublížit.

Jsem zesláblý a nevydržím mnoho. Mé tělo je probarveno žlutomodrými modřinami. Jsem samý strup a zaschlá krev. Třesu se zimou,

hlady a celkovou slabostí. Vstát od stolu mi dělá obrovský problém.

Už se na mě dívá. Zpoza mříží si mě prohlíží a zálibně se usmívá. Odkládám psací potřeby a rovnám pergameny na hromádku.

„Ahoj. Rád tě vidím. Jak se máš?“ začne slovním terorem strážný.

Dnes evidentně v dobré náladě. Přemýšlím rychle, jak mu odpovédět nebo zda mu vůbec odpovédět. Vím, že jakákoliv odpověď bude záminka k odemčení mříží a ochutnávce jeho zvrácených tužeb.

„Dobrý den, bylo i lépe,“ řeknu neutrálně.

„Tak tobě se u nás nelíbí?“ řekne mi zlostně a strká klíč do zámku.

Privřu oči a těžce oddechnu. Další minuty budou nekonečné. Panty těžkých dveří zavržou. Jeden krok, druhý krok.

„Otevři ty oči, zmetku!“ zařve mi těsně u hlavy strážný a pěstí mě udeří do břicha.

Cítím jeho dech a udělá se mi zle. Přesný úder na žaludek způsobí, že jej ohodím žaludečními

šťávami při snaze se pozvracet. Naštěstí po dnech hladovění nemám co vyvrhnout.

Snažím se nabrat dech a postavit se.

„Omlouvám se, nechtěl jsem. Promiňte!“ říkám na omluvu a bolestivě se rovnám, abych mu nabídl opět celé mé tělo k odvetě za těch pár slin, co mi vyklouzly na jeho obličej.

Strážný se utírá do rukávu varkoče. Nespěchá a dlouze si mě prohlíží. Když je hotov, pomalu se otočí směrem ke dveřím. Oddechnu si. Čekal jsem to dnes mnohem horší.

„To si nemůžeš dovolovat, ty zmetku!“ vykřikne najednou strážný a v rychlé otočce mu ruka vystřelí proti mému obličej. Železná rukavice se proměnila těsně před mou hlavou v pěst a já ucítil tvrdou ránu.

„Au,“ pomyslel jsem si a upadl na zem.

Nevím, příteli, jak dlouho jsem ležel, ani zda budeš někdy číst tyto řádky. Nevím, kde jsem své vyprávění skončil, protože mi ze stolu zmizely všechny popsané pergameny. S troškou studu se přiznávám, že se těším na svou smrt. Jsou to strašná muka. Nemohu se pohnout, aniž by mě

něco nebolelo. Ruce mě přestávají poslouchat.
Musím vyprávění urychlit. Snad se dožiju konce
a ty si jednou přečteš alespoň závěr.

Kapitola XV.

Kněz tedy odjel do kláštera v Teplé řešit nějaká podivná úmrtí a mně se naskytla další příležitost k zosnování svých plánů na pomstu. První bod pomsty nevyšel vůbec tak, jak jsem si představoval. O to víc se mi v hlavě objevovala myšlenka na další tři pomsty.

Nevím, zda to byl záměr kněze, nebo znamení od Pána Boha, ale prvních několik dní jsem se nedokázal z vesnice vytrazit. Pořád za mnou někdo chodil a potřeboval s něčím pomoci. Jednou rychtář, jednou sedlák. Pak zase brašnář.

Měl jsem tolik práce, že jsem neměl kdy odjet. Přes den jsem se snažil všem co nejrychleji pomoci a k večeru se postaral o všechna zvířata. Padl jsem vždy na postel už téměř mrtvým únavou. Na cestování nebyl čas.

Po několika dnech se i do naší vesnice roznesla zpráva o smrti jednoho měšťana a vzkazu napsaném krví vedle jeho těla. Lichotilo mi to, když můj čin lidé dávali za vinu d'áblu, skupině potulných mordýřů či jiným záhadným bytostem.

O to víc jsem se potřeboval dostat z vesnice. Byl jsem myšlenkami zase v přítmi skryše mezi domem a hradbou. Čas se krátil a já každým dnem ztrácel naději, že se mi podaří odcestovat.

Kněz odjížděl jen na několik dní. Musel jsem začít jednat. Touha po krvi byla silnější než já. Za každou cenu jsem potřeboval den pro sebe. Aspoň ještě jednoho z těch lotrů, když ne všechny, znělo neustále v mé hlavě. Když jsem vyřídil práci u rychtáře, na zbytek dne jsem se omluvil pro únavu.

Netrvalo to ani hodinu a už jsem cválal tryskem lesní cestou směrem k městu, kde jsem měl nevyřízené účty s třemi muži. Při troše štěstí se mi je podaří zlikvidovat všechny. Ale z předchozí zkušenosti vím, že nic nejde tak snadno, jak si člověk myslí.

„Člověk míní, Pán Bůh mění,“ říkával mi často kněz při různých rozpravách se mnou, kdy se snažil posílit mou mysl lekcemi logiky.

Čeká mě další bezesná noc. Noc protkaná deštěm. Kůň byl mokrá a já taky. Zastavil jsem na místě v lese, kde jsem posledně koně nechal.

Neměl jsem ho čím osušit. Musím být dnes rychlý.

Hradní zeď se zdolávala hůř. Byla mokrá a kámen nepříjemně klouzal. S námahou se mi podařilo přeskočit a při seskoku jsem se zabořil po kotník do bláta na rozmočené trávě. Dnes je den jako stvořený pro pomstu.

Blesky kreslily na obloze dlouhé čáry a hromy hrály kanonádu tak hlasitou, až to bolelo v uších. Jakmile jsem se proplížil do úkrytu, nezbývalo nic jiného než čekat. Kvůli dešti, který mi padal neustále za krk, a studenému větru jsem byl za chvíli na kost prokřehlý.

Rozhodl jsem se jít štěstí naproti. Vylezl jsem ze svého úkrytu a vykračuji si to směrem ke dveřím hostince.

„Stůj! Tebe neznám, kdo jsi?“ zakřičel na mě jeden ze tří strážných, jdoucích na pravidelnou hlídku uličkami města. Zpoza zdi domu jsem je neviděl. Jsem hlupák. Mají mě. Pomalu jsem šel k nim a pozdravil je. Nebylo nic snazšího než předstírat opilost. Komu by se chtělo v dešti otravovat s nějakým pobudou. Měl jsem

vyhráno, ale zamrazilo mě. Stačilo málo a byl jsem chycen.

V hostinci jsem si našel místo u okna. Objednal jsem si jednu teplou medovinu a sledoval těch pár lidí uvnitř. Než mi hostinský donesl můj pohár, našel jsem stůl s cílem své dnešní návštěvy. Byly tam dva ze tří vrahů mé matky. Poděkoval jsem za medovinu. Rychle zaplatil a s pohárem se přesunul podnapilou chůzí ke stolu, kde popíjeli ti dva.

„Mohu přisednout, pánové?“ řekl jsem jim nad hlavami a bez čekání na odpověď si sedl k jednomu z mužů.

Oba změnili svůj do té doby družný hovor a podívali se na mě. Kapala ze mě voda, třásl jsem se ještě zimou, i když v hostinci bylo teplo. Rozesmáli se a přizvali ke stolu.

„Co seš zač, vodníku?“ položil mi otázku starší z mužů a vycenil na mě své dva zuby.

„Jsem student vracející se z cest. Rád bych zde našel nějakou práci,“ řekl jsem rychle předem nacvičenou odpověď.

Po chvíli družného hovoru, kdy jsem si musel vymýšlet mnoho historek ze svých studií a cestování po světě, se mi svěřili, že zapíjejí smrt jednoho svého kamaráda.

Věděl jsem, o koho se jedná. A snažil se získat nějaké informace o tom, co se povídá mezi lidmi.

„Byl to dobrý a čestný muž,“ řekl sebejistě jeden z mých společníků na cestě k opilosti.

„A když byl tak čestný, proč jej zapíjí jen dva muži? Čekal bych, že takového člověka bude zapíjet celá hospoda,“ vyšlo ze mě s jistotou dávkou podnapilosti v hlase. Ale s jasným cílem. Zjistit, kdo je ten čtvrtý z party. Nebo kde se nachází.

Dozvěděl jsem se, že i Boží mlýny někdy melou rychle. Mám o práci méně. Ten čtvrtý muž před dvěma dny zemřel pravděpodobně na slabost srdce, když se dozvěděl o nápisu na stole vedle mé první oběti.

Poručil jsem pro mé dva kumpány další korbel piva a plánoval, jak se má dýka setkat s jejich těly. Stálo mě to ještě další dva stříbrňáky, než se

jim zachtělo jít na dvorek, kam se chodilo ochcávat stromy. Vstali jsme od stolu a já hrál nejvíce opilého. Muži mě podpírali a smáli se mé neschopnosti udržet nohy.

„Jen počkejte, vy šmejdi,“ zablábolil jsem a těšil se z jejich nevědomosti. Na dvorku bylo prázdné, a tak mě postavili před velký strom.

„Zvládnout to ale musíš sám,“ řekl mi jeden z nich.

Oba si vedle mě stáhli kalhoty a začali konat svou potřebu. Udělal jsem krok vzad a vytáhl dýku zpod košile. Noční oblohu osvítil blesk a ostří dýky se zablesklo tmou. Jeden muž se s ohromným prásknutím hromu skácel k zemi s ranou na srdci. Druhý se nechápavě otočil na mrtvého druha. Potom na mě. V jeho očích jsem viděl prozření. Pochopil. Rychle se rozeběhl, ale spadené kalhoty mu neumožnily útěk do bezpečí. Upadl na zem do bláta a otočil se na záda. Jeho křik se ztratil v hustém větru a rachocení hromů. Klekl jsem si na něj. Cloumal sebou a snažil se bránit. Několikrát čepel dýky prorazila jeho trup. Ještě chvíli mu z úst vycházel neslyšný sykot smrti a pak nastalo ticho.

Na zemi v blátě leželi dva zakrvácení muži. Nastavil jsem tvář dešti a užíval si padající kapky. Točil se se mnou celý svět. Bylo tak snadné vraždit! Po chvilce euforie jsem musel vymyslet útěk do bezpečí. Vylezl jsem na strom a přeskočil vysoký plot na cestu vedle hostince. Ale podlomila se mi noha a já si vyvrtl kotník. S velkou bolestí jsem dokulhal k hradbám. Můj kotník natékal a já nedokázal přeskočit do bezpečí. Čas se krátil. Jakmile budou objeveny mrtvoly, bude město plné hlídek a já budu v pasti.

Se vší silou jsem se vydrápal na vrcholek a seskočil dolů. Zaúpěl jsem při dopadu bolestí. Můj výkřik se rozlehl celou krajinou. Vzpomínám si, že mnoho lidí tenkrát přísežně prohlašovalo, že v hodinu smrti těch dvou slyšeli vlčí vití. Možná jsem skutečně zavyl jak vlk. Dobelhal jsem se ke koni, a co to jen šlo, pádil jsem směrem k vesnici, kde jsem měl útočiště.

Dorazil jsem až po rozbřesku. Mokrý a s ukrutnými bolestmi.

Kapitola XVI.

Je pravda, drahý příteli, že bolest a její síla se nedá změřit. Tenkrát jsem to cítil jako nesnesitelnou bolest. Avšak dnes bych to vyměnil stokrát za stav, který zažívám posledních několik dní. Jeden kotník. Jedna kost. Dnes díky snažení mých vězňitelů cítím každou kost v těle. A to opravdu hodně bolí. Ale zpět k mému vyprávění.

Dojel jsem do stáje a koně rychle osušil slámou. Snad neprochladl a bude v pořádku. Já, promočený na kost, jsem – co to jen s bolavou nohou šlo – vyšel schody do patra, kde jsem měl ložnici. Opatrně jsem se svlékl z mokrých svršků a dal je sušit přes židli k oknu. Má noha modrala a otékala. Každý dotek píchál a přiváděl mě do mdlob. Ulehl jsem zcela nahý, ale suchý pod peřiny a snažil se usnout.

Po pár hodinách spánku mě probudily hlasy pod okny. Vstal jsem. Mé šaty byly stále mokré. Musel jsem si tedy obléct rezervní košili a kalhoty. Vyšel jsem na dvorek a tam spatřil kněze v doprovodu několika ozbrojenců.

„Vítejte, pane, zpět doma!“ zavolal jsem a mával ke knězi sesedajícímu z koně.

Hned si všiml mého kulhání.

„Co se ti stalo, hochu?“ ptal se, přibíhaje ke mně. Okamžitě uviděl modrající kotník.

„Včera jsem si cestou od rychtáře pochroumal kotník, to přejde,“ vyšla z mých úst další lež.

Hned jsem si vzpomněl na knězova slova před jeho odjezdem. Odvrátil jsem od něj zrak a šel ke koni.

„Ustájím ho, jděte si odpočinout. Cesta byla jistě náročná.“

Chytil jsem koně za uzdu a odešel s ním do stájí. Vyhřebelcoval jsem poctivě oba koně a byl spokojený s tím, že nikdo nic nepozná. I ten můj byl suchý a čistý, jako kdyby se nehnal celou noc v deštěm promáčené krajině.

Vybelhal jsem se zpátky do domu. Kněz seděl v jídelně a vyzval mě, abych si přisedl k němu.

„Na, vezmi si,“ podal mi sklenici s vínem.

„Já bych radši něco proti bolesti,“ zašklebil jsem se. Věděl, že víno mi nechutná. Sledoval mě.

„Včera večer, když začalo pršet, jsem se se svou družinou uložil ke spánku v tom hostinci na rozcestí, kde ses minule tak pěkně opil,“ povídal klidným hlasem kněz a neustále se mi díval do očí.

„Večer jsem z důvodů, které tě nemusí úplně zajímat, nemohl spát. Při pohledu z okna na blesky ozářenou krajinu jsem viděl siluetu jezdce ženoucího svého koně směrem od města. Ten kůň byl grošák. Jeho skvrny se díky bleskům daly snadno poznat. A víš ty vůbec, že jeden z našich koní, mimochodem ten, na kterém jezdíš ty, má na zadku skvrnu ve tvaru kříže?“ otázal se kněz, a aniž by mi dal prostor k nějakému komentáři, pokračoval ve svém monologu.

„Myslím, že moc koní s takovou skvrnou na světě nebude. A dovoluji si tvrdit, že v našem království budeme s takovým koněm jediní.“ Jeho hlas sílil. Vstal a rukama se opřel těsně přede mnou o stůl.

„Tak mi, prosím, vysvětlí, jak je možné, že ta silueta jezdce na koni přesně odpovídala našemu koni!“ zasyčel na mě rázně a bouchl pěstí do stolu.

Lekl jsem se. Musel jsem lhát i přes vědomí nemožnosti obhájit tu nešťastnou knězovu vidinu. Kdyby tu noc spal, nic by neviděl. Inu, člověk míní, Pán Bůh mění. Mé plány se toho dne zhroutily jak domeček z karet. Kněz mě dlouhé minuty zpovídal. Nemohl jsem mu přece říct, že jsem tam byl a už vůbec ne proč!

„Možná to byla jen nějaká vidina. Proč bych někam jezdil? Vždyť nemůžu téměř chodit!“ odsekl jsem po několikáté.

Kněz mě chytil za ruku a odvedl mě do mého pokoje.

„Takže tvůj oděv je mokrý asi proto, že sis dopřál koupel v rybníce!“ zakřičel.

Odhodil mě na postel a mé sušící se oblečení mi ždímal před obličejem. Vody teklo požehnaně.

Sklopil jsem zrak.

„Já tě varoval,“ řekl smutně kněz. Rozvěsil klidně mé prádlo zpět na židli. Nebyl jsem schopen slova. Tekly mi slzy, ale nemohl jsem mluvit.

Kněz práskl dveřmi a někam šel. Hned se ale ukázala jeho hlava ve dveřích.

„Nevím sice, proč mi lžeš, ale důrazně tě žádám, abys až do odvolání neopouštěl svou celu.“

Zavřel už dveře normálně a já ho do večera neviděl. Když opět vešel do mé místnosti, ležel jsem na posteli. Na stůl mi donesl chleba, sýr a vodu. Sedl si na postel vedle mě a vzal do ruky mou bolavou nohu. Namazal mi na kotník nějakou mast a ovázal kusem látky.

„Z města chodí divné zvěsti. Zítra si promluvíme,“ řekl mi, když dokončil své dílo.

Když jsem uslyšel cvaknutí zámku na mých dveřích po knězově odchodu, věděl jsem, že je zle.

Kapitola XVII.

Je to zvláštní, drahý čtenáři. Tenkrát jsem se bál cvaknutí zámku kvůli tomu, že nevím, co bude následovat. Dnes se bojím cvaknutí zámku, protože vím, co bude následovat. Život je někdy opravdu krutý a rád si hraje s ironií. Toho večera jsem nezamhouřil oko. Únava, kterou prožívám dnes, přesně odpovídá stavu mého tehdejšího já.

Mám za sebou další dlouhý a bolavý den. Dvakrát jsem byl svým hlídačem zbit. Můj žaludek nedokáže pozřít ani sousto. Neudrží v sobě nic. Zvracím krev a tělo mě přestává poslouchat.

Nemohu psát dál. Nezlob se. Snažím se vyškrábat ke stolu, avšak padám. Ležím na zemi. Sláma mě píchá do zakrvácených zad.

Chodbou kráčí několik mužů. Není to jen strážný. Slyším hlasy. Ztrácím pomalu vědomí. Můj zrak se zužuje a rozmazává. Slyším skřípavý zvuk otvírajících se mříží a nesrozumitelné volání. Někdo se mě snaží vzkřísit. Dlouho bojuju s tím, že už se nevrátím zpět. Ale nakonec odolám svodům bílého teplého světla na konci tunelu a otvírám oči. V dlaních

mou hlavu drží kněz a otírá mi vyschlé rty a čelo mokrým hadrem. Usměju se na něj a on mi úsměv opětuje.

„Nesmíš umřít,“ zašeptá mi.

Pomáhá mi posadit se ke stolu. Sbírá mé pergameny a nevěřícně pozoruje mé zbídačené tělo.

„Odpust', můj synu,“ zašeptá znovu.

V rohu cely si někdo hlasitě odkašle a já si uvědomím, že nejsem s knězem sám. Krom strážného stojícího u vchodu do cely se přímo v kobce nachází ještě jeden muž. Je to rychtář z vesnice, kde jsem trávil poslední měsíce svého života.

„Zdravím tě, hochu. Dělán to nerad, ale musím ti oznámit, že na hrad už dorazil král. Zítra za soumraku se bude konat tvá poprava. Je mi to líto,“ sklopí hlavu k zemi a pomalu se otáčí k mřížím.

Strážný otvírá dveře a rychtář vychází na chodbu. Podívá se skrz mříže na kněze a řekne mu: „Mrzí mě to. Víc s tím neudělám.“ Strážný

zamyká zámek a odchází vyprovodit rychtáře na denní světlo.

„Proč mě vůbec zachraňujete, když víte, že mě zítra budou mučit?“ zeptám se roztřeseným hlasem kněze a snažím se vstát.

Kněz mě rychle uchopí za paži a zabrání tak mému pádu. Pomůže mi zpět na zadek.

„Nechci, abys byl zapsán jako vrah. Musíš zítra před králem říct, proč jsi vraždil. Rozsudek sice zůstane stejný, ale aspoň na tebe budou lidé vzpomínat jako na mstitele a vykonavatele spravedlnosti. A ne jako na prachobyčejného mordýře, kterým byla každá z tvých obětí.“

Kněz se odmlčí a sedá vedle mě. Snaží se se mnou navázat oční kontakt. Když se odvrátím, usměje se.

„Jsi pořád stejně tvrdohlavý. Nesmíš podlehnout zmaru. Bojuj za svůj rod. Bojuj za svou čest. Za svou matku i otce!“ zakřičí mi do očí.

„Nemám už za co bojovat,“ odpovím mu smutně.

Do očí se mi derou slzy. Propadám panice a černým myšlenkám. Má tmavá cela, smrdící

močí, výkaly a pachem smrti se mi zapsala hluboko do duše. Hluboké spáry mezi kameny se mi otiskly do tváře a tak, jak se z mé krásné košile staly cáry nepěkné látky, i z mého těla se stává čím dál víc jen cár masa. Tělo dlící v mezičase mezi smrtí a životem. Jestli je peklo, tak jej prožívám dnes. Nebudu ho prožívat zítra, až mě budou lámat v kole. To peklo, ten děsivý stav duše a bolest těla v černé kobce. To je peklo, příteli. To je peklo.

V myšlenkách mě vyrušila vrzající mříž. Strážný byl zpět a společně s knězem odcházejí ven.

„Mrzí mě, co jsem ti způsobil, a pamatuj, že někdy se pravda skrývá až pod pergamenem,“ šeptá mi přes mříže kněz a odchází v doprovodu strážného temnou chodbou ven. Opět jsem tady sám. Vlastně s tebou, můj příteli. Pomáháš mi dýchat. Dáváš mi sílu psát. To ty jsi hoden mých díků. Ty se mnou budeš posledních pár hodin mého života.

Děkuji ti.

Kapitola XVIII.

Kotník přes noc zázračně splaskl. Nemohl jsem s ním ještě pořádně hýbat, ale mohl jsem celkem slušně chodit.

„Vaše léčba zabrala, děkuji,“ poděkoval jsem knězi, který mi ráno přinesl jídlo a převázal ránu.

Nebavil se se mnou vůbec a snažil se vyhýbat mým pohledům.

Při odchodu z mého pokoje mi velice chladně sdělil, že nás odpoledne navštíví rychtář.

„Pořádně se najež, myslím, že budeš potřebovat sílu,“ poradil mi a zamkl za sebou dveře. Byl jsem zraněný. Byl jsem uvězněný. Čekal mě výslech.

Byl jsem v prdeli!

To dopoledne jsem celé proležel. Stejně jsem nikam nemohl a neměl jsem co dělat ani ve své cele. Honily se mi hlavou myšlenky na mé rodiče i na to, co jsem spáchal. Přemýšlel jsem, jak se z toho pokusím vylhat. Přece jen, nikdo mě u toho nechtyl za ruku a jeden pohled z okna

na jezdce uhánějícího po cestě z hradu ještě nic neznamená.

Věděl jsem, že je jen otázka času, kdy mě oba dva muži roznesou na kopytech pravdy při výslechu. Proto jsem se rozhodl, že nejlepší bude, když nebudu lhát a řeknu jim celou pravdu.

Odpoledne se oba muži objevili ve dveřích a poprosili mě, zda bych s nimi nešel do kněžovy pracovny.

Byla to veliká místnost s obrovskými okny a krbem. Uprostřed stál velký dubový stůl, který byl ozdoben bílým ubrusem. Kněz s rychtářem se usadili do křesel z jedné strany a mně pokynuli, abych si sedl z druhé strany stolu.

„V kraji se stalo za několik posledních týdnů mnoho podivných úmrtí,“ začal rychtář svým mocným hlasem. Kněz mě nespustil z očí. Jeho výraz v sobě skrýval zklamání, pohrdání i obdiv. Byl jsem pro něj vyvrhel i hrdina. Dle mého soudu stále nevěřil, že bych ty mordy mohl mít na svědomí já.

„Slyšel jsi o vzkazu psaném krví na stole vedle podřezaného měšťana?“ zeptal se mě rychtář.

„Ano. Slyšel,“ řekl jsem stručně.

„Můžeš nám říct, co si myslíš o tom vzkazu?“

Bez zaváhání jsem oběma mužům vyličil, jak jsem byl svědkem vraždy svých rodičů. Prozradil jsem jim mé věznění a první vraždu, kterou jsem vykonal v sebeobraně před násilím v jeskyni za vodopádem.

Měl jsem z vyprávění sucho v krku, a tak jsem se otázel, zda bych se mohl napít. Kněz rychle vstal a přinesl karafu s vínem. Vypil jsem jednu skleničku a pokračoval bez vyzvání dál.

Rychtář si zapisoval něco perem do pergamenu a kněz mlčky pozoroval má ústa chrlicí jednu horší zprávu za druhou. Myslím, že první vraždu v jeskyni ještě dokázal pochopit a odpustit ji. Když jsem se ale pustil do vyprávění a vrátil se v čase do hostince, kde jsem se opil, vyjekl hrůzou.

„Tak ty jsi ty muže nechtěl obtěžovat kvůli své opilosti!“ prozřel.

„Ne. Byli to vrazi mé matky,“ odvětil jsem.

Po krátkém dohadování jsem se vrátil k vyprávění o své druhé vraždě a první pomstě, která se nepodařila tak, jak bych chtěl. Hrdě jsem jim oznámil, že druhý vrah mé matky zemřel na slabost srdce, když se dozvěděl o nápisu, který jsem zanechal na stole vedle mrtvoly. Kněz mluvil něco o Božích mlýnech, ale já ho hrubě, za což bych se rád omluvil, odbyl.

„Seru na Boží mlýny. Kdybych se spoléhal jen na ně, tak ti parchanti dál beztrestně chlastají každý večer v hostinci a v myšlenkách mou matku dál znásilňují! Dostali, co jim patří!“ zakřičel jsem.

Rychtář se neudržel a dal mi facku. Do očí se mi vedraly slzy.

„Takhle s námi mluvit nebudeš, parchante!“ zakřičel na mě a sedl si zpět do křesla. Kněz ho poklepal po ruce, aby se uklidnil.

„Nic jiného si nezasloužili,“ řekl jsem s brekem a utíral si nos.

Ve svém vyprávění jsem dospěl až k místu, kdy si způsobím bolestivé zranění na noze. Oba mí

posluchači na mě zírali s neskrývaným zděšením. Nikdo z nich si neuměl představit, čeho jsem byl schopen.

„Dál mé vyprávění už znáte. Hnal jsem svého koně zpátky sem, aby nikdo netušil, že jsem byl pryč. Bohužel blesky, osvěcující krajinu, způsobily, že můj kůň šel snadno i na dálku rozeznat. Omlouvám se za veškeré lži a bolest, otče,“ dokončil jsem své vyprávění a čekal, co nastane.

Po chvílce ticha rychtář vstal. Svázal mi ruce a oznámil knězi, že musím být zavřený.

„Ještě dnes napíšu do města, že máme u sebe vraha. Ať rozhodne purkrabí, co bude dál,“ řekl rychtář knězi a odváděl mě hrubým popostrkováním do zad ven z domu.

Rychta stála na druhém konci vesnice, takže každý viděl, jak mě vede spoutaného. Lidi si šeptali a vymýšleli různé teorie. Věřím, že spousta z nich, aniž by tomu věřila, si mě s těmi mordy spojila.

Rychtář mě zavřel do cely.

„Tvé činy jsou neomluvitelné, i když jsi měl pro ně důvod,“ řekl mi a s výrazem člověka, který nevěří tomu, co vidí, kroutil dlouze hlavou.

„Když celý život žijete obklopen smrtí a zlobou, je snadné smrt a zlobu rozdávat,“ tiše jsem řekl rychtáři.

Ten se otočil a se slovy „je mi tě líto“ odešel někam pryč. Opřel jsem hlavu o zeď cely. Zavřel jsem oči a přemítal o tom, co asi přijde. Myslel jsem, že mě pověsí na strom, stejně jako toho muže v den, kdy jsem se ve vesnici objevil. Dnes vím, že by to bylo mnohem pohodlnější a příjemnější umírání než to, co prožívám, ale kdyby mně Bůh chtěl uštédřit snadnou smrt, už dávno bych zemřel v plamenech našeho domu nebo pod ostrím dýky vrahů mé matky.

Ne. Se mnou měl Bůh zcela jiné plány.

Druhý den ráno se rychtář v doprovodu dvou biřiců vrátil ke mně. Měl na sobě formální oděv a kolem krku zlaté insignie, značící jeho vážený úřad. Vstal jsem a pozdravil.

„Musíme tě odvézt do města,“ řekl a biřici mě vyvlekli z cely. Spoutaný jsem jel společně

s nimi a rychtářem na povozu taženém čtyřmi koňmi pryč z naší vesnice, vstříc osudu.

Vesničani se dívali a šklebili se. Doufal jsem, že budu moct poděkovat knězi za všechno, co pro mě kdy udělal, ale toho jsem cestou nikde nespatrił.

Cesta do města bude dlouhá. Svázaný, leže na tvrdé podlážce povozu, snažil jsem se zapudit zlé myšlenky na to, co mě čeká, hlubokým spánkem.

Toho se mi však nedostávalo. Když se mi podařilo ponořit se do poklidných vod snění, probudil mě jeden z mých hlídačů. Rychtář jim dal pokyn, abych nezamhouřil ani na chvíli oči. Měl jsem být vyčerpaný, aby výslech ve městě proběhl snadno a rychle.

Navečer jsme se přiblížili k hostinci, z kterého jsem byl spatřen knězem. Sledoval jsem okolní krajinu a zlehka jsem se pousmál. Hnal jsem tenkrát svého koně podél lesa. V přítmı mohutných stromů. Kdyby zemi neozařovala světla blesků, nikdy by mě nemohl vidět. Avšak měl jsem smůlu. Můj kůň měl opravdu nepřehlédnutelnou a nezaměnitelnou skvrnu táhnoucí se od ocasu přes celý pravý bok.

Bůh mi udělil lekci, která se nezapomíná. Páté přikázání zní: „Nezabiješ!“ A já zabil. A ne jednou. Z myšlenek mě vytrhl rychtář, který mi přišel sdělit, že pojedeme celou noc, aby se tak otravné vši, jako jsem já, co nejrychleji zbavil. Dával mi najevo svou nechut' z cestování a nepohodlného spaní. Musel trávit noc se mnou na tvrdé podlážce pohupujícího se vozu, zahalený do kožešinového pláště, místo toho, aby doma trávil noc ve vyhřátých peřinách s nějakou mladou děvečkou z vesnice. Žil sám, ale jeho postel byla málokdy prázdná.

Rychtář chrápal, zabalený v plášti, a noc ubíhala stejně pomalu jako naše cesta. Nad ránem se biřici vyměnili a já padal do mdlob z nedostatku spánku.

„Máš pěkné kruhy pod očima, zvykej si. Do konce života toho moc nenaspíš,“ smál se mi strážný, když budil rychtáře. Slunce už začínalo hřát a noc prohrála svůj věčný boj s ránem.

Vyjeli jsme z lesa a dostali se na okraj vesničky před hradem. Když náš vůz míjel pozůstatky domu, kde jsem bydlel, ukápla mi slza.

„Tady jsem žil s rodiči, než ti zmetci náš dům zapálili a zavraždili mou matku,“ ukázal jsem rychtáři.

Biřic mě udeřil do tváře a já upadl na podlahu. Ze rtu mi vytryskla krev a já si ji utíral do rukávu. Instinktivně jsem si kryl hlavu před dalšími údery, ale rychtář nastavil mezi jeho pěst a mou hlavu hůl, čímž dal najevo, že mě má nechat.

„Děkuji,“ řekl jsem rychtáři a opatrně se posadil zpět na své místo.

„Nedělám to kvůli tobě, ale nepotřebuji, abych od purkrabího dostal políček, že nedokážu doručit živého vězně, když jsem byl o živého vězně požádán. Kdyby mi výslovně nenapsal, že musíš v pořádku dorazit, bylo by mi naprosto fuk, co s tebou kterýkoliv z mých mužů udělá. Mně je úplně jedno, jestli vrah zemře o den dřív, nebo později. Tak jako tak to máš spočítané.“ Jeho hlas zněl temně a zarýval se mi bolestivě do uší. Vlastně jsem si asi poprvé pořádně uvědomil, že z toho, co mě čeká, už není cesty zpět.

Bylo mi jasné, že zemřu pod rukou a mečem nějakého kata, který nastoupil po mém otci.

Před námi se začali objevovat mohutné hradby města a my se blížili k hradní bráně. Rychtář přikázal strážnému, aby mi zavázal ústa a oči. Sám mi pak zkontroloval řetězy na rukou a nohou a schválně je ještě přitáhl, aby mi způsobil bolest.

Neviděl jsem přes látku kolem očí, kam jedeme, ale tušil jsem to. U hradní brány rychtář chvíli mluvil se strážným, který nás po chvilce pustil. Vůz se rozjel do mírného kopce k centru města, kde vedle malého náměstíčka stál velký dům patřící místnímu purkrabímu.

Vůz zastavil a já za pomoci strážných stál na pevné zemi hradu, který se pro naši rodinu stane osudným. Zemřu na stejném místě jako můj otec. Možná ještě strašlivější smrtí.

Někdo mi sundal pásku z očí a roubík z pusy. Sluneční svit mě oslepil, takže mi chvíli trvalo, než jsem před sebou rozeznal purkrabího. Dva kroky za ním stála početná skupina ozbrojenců.

„Vítej zpátky, bastarde,“ uvítal mě purkrabí a odešel do domu, kam mě o chvíli později dopravila eskorta sedmi ozbrojenců oděných v kroužkových zbrojích, přes které měli varkoče v královských barvách.

Stál jsem v místnosti ozářené několika loučemi plápolajícími ve stojanech na zdi. Proti mně seděl v křesle purkrabí za velikým stolem. Vedle něj seděl rychtář a naléval sobě i purkrabímu víno do sklenic ze džbánu. Dál od nich seděl písař s připravenými listy pergamenů a brkem v ruce.

„Zahajuji výslech obžalovaného Půty ze Senohrab, syna kata Janka ze Senohrab a Kateřiny ze Senohrab. Toho času oba dva na pravdě Boží,“ spustil přísným tónem purkrabí a písař začal zapisovat.

Po krátkém představení rychtáře a vyličení událostí, které mě přivedly až sem, jsem byl vyzván, abych se vyjádřil ke svému obvinění.

„Ti muži zabili před mýma očima mou matku. Nezasloužili si nic jiného!“ stroze jsem řekl svou obhajobu a ještě dodal, že svých činů nelituji.

Purkrabí se na mě díval a několikrát mi vysvětlil, že bez důkazů má obhajoba nemá šanci na úspěch. Ale kde vzít důkazy, když jediný důkaz jsem já?

Neměl jsem jedinou šanci obstát. Věděl jsem to a byl jsem smířený s osudem.

„Z moci mně svěřené našim panovníkem budeš uvězněn a pozítří ráno popraven. Za každou tvou vraždu tě čeká jeden druh mučení. Odved'te ho!“ vydal purkrabí rozkaz.

Dva ozbrojenci mě zase uchopili za paže a vedli přes nádvoří do hradního vězení. Tam mě předali jednomu z mých dnešních vězňů a ten mě se zálibným pozorováním přivedl až do nejhlubší části vězení do malinké cely. Na uvítanou mi dal ránu pěstí do břicha, a když jsem se ohnul bolestí, uspal mě svou okovanou holí úderem přes spánek.

Kapitola XIX.

Tu ránu do spánku dodnes cítím. Myslím si, že to byla jedna z mých prvních zlomenin zde ve vězení. Z mého bezvědomí by ses nechtěl příteli nikdy probudit. První dva dny, o kterých jsem si myslel, že budou poslední, se kvůli krutosti strážného proměnily v neustálý přísun kopanců, úderů pěstmi a ran holí. Na stehně mám několik podlitin s otiskem jeho hole. Jde téměř dokonale rozeznat okovaná část s erbem království.

Ale neber to jako stížnost. Jen popisuji svůj stav v době, kdy jsem doufal v rychlou smrt, která se kvůli intervenci kněze nedostavila. Nevím, proč oddaluje mou smrt. Snad to je z pomsty za to, jak jsem se mu odvděčil za jeho pohostinnost. Ale nechce se mi věřit, že jeho čistá duše by byla tak zákeřná.

Při poslední návštěvě mi nechal pod pergamenem na stole tajný vzkaz. Dodnes jsem slova na vzkazu nepochopil. Ale když se tak dívám na ten kus popsaného pergamenu, začínám věřit, že kněze mé mučení zasáhlo.

„VYDRŽ“

Jediné slovo, které na tom pergamenu stojí. Nevím, co znamená, příteli. Chce snad kněz, abych se dočkal smrti na popravišti? Chce si vychutnat mé mučení a vidět, jak trpím? Těší se, až mi z úst začne vycházet děsivý křik plný bolesti a utrpení? To jsem ho tak zklamal, že mě touží vidět umírat?

Chvíli si hraji s myšlenkou, že mu nedopřeji jeho poslední přání, ale nakonec vyhrává zbytek mého uvažování. Prostě nemám sílu na to, abych se rozeběhl hlavou proti kamenné zdi a způsobil si smrt.

Musím trpět v zesláblé schránce své duše, pokud nějakou mám, ještě několik hodin, než dojde k tomu, nač se všichni okolo tolik těší.

A já ti slibuji, drahý čtenáři, že půjdu s hlavou vztyčenou a pln pokory před Bohem. Přijmu svůj úděl a podstoupím všechno to hrozné, co mě čeká, jen abych se konečně mohl opět setkat se svou matkou i otcem.

Nezemřu jako zbabělec. Půjdu smrti hrdě vstříc.

Kapitola XX.

Slib, který jsem ti, příteli, tenkrát v cele dal, jsem za několik dní mohl splnit. Když se vězeňskou chodbou začaly přibližovat hlasité zvuky ozbrojenců, tušil jsem, že má chvíle nadešla. V doprovodu početné skupiny mě navštívil purkrabí. Když si s opovržením prohlédl mé tělo, které ještě před několika dny bylo plné síly a zdravé, usmál se.

„Než ho přivedete, dejte mu aspoň čistou košili!“ vydal rozkaz a odešel.

Eskorta mě přivedla na nádvoří. Slunce pálilo a já pozoroval čerstvě vystavěné pódium s šibenicí a popravčím špalkem. Tak tady skončí můj život.

Strážní mě vedli do hradu a před vstupem dovnitř mi jeden z nich dal čistou lněnou košili. Sundal jsem svou prosáklou krví a špínou cely. Mnoho vojáků se znechuceně odvrátilo při spatření mých ran po těle.

Bylo to malé bezvýznamné vítězství, které jsem dosáhl v oné válce, která nešla vyhrát. Jakmile jsem měl tělo opět zakryté košilí, spoutali mě.

Uchopili za paže a vedli hradními prostory až do velké trůnní místnosti. Celá místnost byla obložená dřevěnými vyřezávanými výjevy zobrazujícími boje udatných rytířů, výjevy z bible i rodokmenem našeho vládce. Král seděl na trůně u zdi, která rozdělovala dvě vysoká úzká okna, jimiž se do místnosti dral silný sluneční svit. Proti oknům nebyl král téměř vidět. Já však byl ozářený slunečními paprsky, které mě celého pohltily.

„Slyšeli jsme, že ses stal úkladným mordýřem,“ pronesl po chvíli ticha král.

„Můžeš nám to nějak objasnit?“ dodal.

V místnosti se roznesl tichý šepot a já si uvědomil, že paprsky slunce, které mě osvěcují, mi zabraňují v tom, abych viděl celý prostor místnosti. Vůbec mi nedošlo, že v místnosti nejsem s vladařem a pár ozbrojenci sám.

Zahájil jsem svou výpověď a nejdnou se stalo, že během detailů popisujících nejrůznější eskapády mého života v místnosti zavládl ruch, který musel král uklidňovat.

„No a tak jsem se dostal až před vás, pane.“
Dokončil jsem své vyprávění.

Král mi položil ještě několik otázek ohledně mých rodičů. Poté jsem byl odveden před sál, kde jsem v doprovodu strážných prostál dlouhou chvíli. Přes zavřené dveře sálu jsem slyšel tlumené hlasy několika lidí. Evidentně probíhala hádka nebo přinejmenším ostrá rozprava.

Zřejmě se hádali, jaká mučení mi královský kat má připravit. Když se dveře otevřely, byl jsem postaven opět na místo, kde se kužel světla z oken střetával v jednom bodě.

„Pověz nám ještě,“ říkal král a hlasitě si usrkl vína, „pověz nám ještě, co si myslíš o knězi, který tě udal,“ vyslovil vladař svou otázku.

Nerozuměl jsem jejímu významu, ale odpovídal jsem po pravdě.

„Pane králi, kněz je nejčestnější muž, kterého jsem v životě poznal,“ řekl jsem pokorně.

„Ale nevádí ti, že tě odhalil a předal spravedlnosti?“

„Ne, můj pane. Víím, že jsem mu svými činy hodně ublížil a zklamal jsem ho. Necítím vůči němu zášť. Ba naopak jej obdivuji, že dokázal zůstat věrný zákonům této země a nesnažil se mě zachránit. Prosím, vyříd'te mu moji omluvu.“
Dokončil jsem své věty a uklonil se.

„Jenže to se mýlíš, hochu. On se tě snažil zachránit. Proto jsi ještě nebyl popraven. A poděkovat mu můžeš osobně,“ řekl král a zpoza stínu, který jsem viděl za králem, vystoupil mně známý muž. Kněz, o němž jsem před chvílí říkal králi.

S otevřenými ústy jsem sledoval usmívajícího se kněze a nebyl jsem schopen slova. Jen jsem stál a zíral. Muselo to být komické. Z nečinnosti mě vysvobodil králův hlas, který mi řekl, abych knězi poděkoval.

„A... ano, samozřejmě. Omlouvám se. Děkuji ti za všechno. Víím, že jsem tě zklamal a ublížil ti. Zkus mi prosím časem odpustit a nevzpomínej na mě ve zlém,“ vyhrkl jsem ze sebe omluvu a čekal na ten povel, kterého jsem se obával.

„Odved'te ho!“ znělo mi hlavou. Avšak ten povel strážným stále nepřicházel.

Král nastavil ruku a další muž stojící v temném koutě mu podal nějaké pergameny. Listoval si v nich a občas přečetl nahlas nějaký úryvek.

„Máš celkem zajímavý smysl pro detail. Přáli bychom si, abys psal dále,“ řekl.

Trošku mi to zalichotilo. Komu se povede, aby ho vládce nějaké země osobně pochválil za to, co napsal. Byl to text psaný jako výpověď pro bezejmenného čtenáře, a místo toho je to příběh, který si čte král.

„Oslovuješ mě ‚drahý příteli‘. To je drzé,“ poznamenal král a předal listiny zpět muži po své levici.

„Odpusťte, pane, nikdy by mě nenapadlo, že se mé texty dostanou až k vašim rukám,“ vysmekl jsem co nejhlubší poklonu, jaké jsem byl ve svém stavu schopen.

Kněz ke mně přistoupil a prohlížel si mé rány. Snažil jsem se zabránit tomu, aby se mě dotýkal, jelikož každý dotek byl velmi bolestivý. Když jsem několikrát zasyčel bolestí, šel zpět ke králi a něco mu pošeptal.

„Před několika týdnů Svatý otec Urban II. vyhlásil kruciátu za znovudobytí Svaté země a Jeruzaléma. Udělíme ti milost, pokud se této výpravy jako bojovník v našich řadách zúčastníš. Pokud se dožiješ konce cesty a Jeruzalém bude pod nadvládou křesťanských armád, zbavíme tě veškerých obvinění a udělíme ti milost,“ pronesl král a mně se jeho poslední slovo neustále opakovalo v mysli.

„Tuto možnost ti udělujeme jen pod podmínkou, že se této výpravy zúčastní i kněz. Ten bude dohlížet na to, abys někam cestou nezmizel. Bude za tebe zodpovědný celým svým životem.“ Král se otočil ke knězi a zeptal se ho, zda přijímá tuto nabídku.

„Ne, to nemůžete!“ zakřičel jsem a odporoval králi. „Nemůže přece trpět za mé hříchy. Prosím popravte mě!“ dodal jsem s lítostí v hlase. Ale neuměl jsem si představit, že by kvůli mně kněz musel nasazovat život v nějaké kruciátě. Nevěděl jsem tenkrát, co to je, ale ve spojení se slovy, jako je Jeruzalém, muslimové a Svatá země, mi došlo, že se jedná o válku.

Neměl jsem moc zkušeností s bojem a pochyboval jsem, že kněz ano. Nemohl jsem způsobit jeho smrt. Radši přijmu krutou popravu než se dívat, jak kvůli mně vymění pohodlí kostela za trnitou cestu k pochybné slávě v bitvách, které jsou plné krve a násilí.

Zezadu mě udeřil ozbrojenec a já upadl na zem.

„Zadrž!“ vykřikl král, aby mě ušetřil před dalšími údery.

Kněz mě zvedl ze země a pevně uchopil za ramena. Podíval se mi do očí a já pochopil, že to slovo na pergamenu byl jeho plán, jak mě zachránit. Určitě věděl, že je křížová výprava vyhlášena, a tohle byl jeho plán, jak zachránit můj život.

„Já tuto nabídku, Vaše Veličenstvo, se vši pokorou přijímám,“ řekl s úklonou kněz.

Král se zaradoval a zatleskal.

„No a je to. Popraviště rozebrat. Od nynějška jsou oba pánové našimi vzácnými hosty. Tak se tak k nim chovejte a přidejte jim nějakou pěknou ložnici,“ uděloval král pokyny.

„A prosím lékaře,“ řekl kněz a strhl mi košili.

Mé nahé tělo zacloumalo s lidmi v místnosti. Dámy křičely hrůzou, pánové s děsem v očích odvraceli zrak.

„Kdo ti to udělal, hochu?“ zeptal se král.

Aniž bych cokoliv řekl, padl za mnou na kolena jeden ze strážných a vzlykal.

„Pane, odpusťte mi. Já myslel, že bude popraven. Milost. Prosím!“ křičel se strachem před krutým trestem.

Král se zamyslel a nakonec vydal rozkaz. Strážný, který způsobil má zranění, se vydá na cestu s námi.

Král byl toho dne opravdu šlechetný. Po mnoha dnech jsem měl teplé jídlo i pití a spal na měkké posteli. V suchu a teple. Kněz byl celou dobu u mě a za pomoci různých mastí mi společně s přiděleným léčitелеm navracel sílu do života.

Mnoho dní jsem prospal, než jsem získal zpět energii, která alespoň připomínala můj předešlý stav.

„Proč jste to udělal?“ zeptal jsem se jednou kněze.

„Myslím, že pro nás oba je cesta do Svaté země příležitost k vykoupení,“ odpověděl mi tenkrát kněz a poprvé od dob, kdy jsem ho poznal, mi povyprávěl celou svou minulost. Svěřil se mi s láskou k Lucii i se svým věčným bojem, který jak říkal, díky její smrti bohužel vyhrál.

Jeho vyprávění bylo smutné a plné bolesti. Viděl jsem na něm, jak se mu při vzpomínání lesknou oči.

„Tenkrát, když jsem byl v Teplé, jsem řešil podivná úmrtí. Ukázalo se, že je způsobila rtuť používaná při výrobě zrcadel, která byla umístěna v malé modlitebně. Nechal jsem zrcadla vynést na otevřený prostor dvorku, kde se rtuť mohla lépe vypařovat a nikoho neohrožovala. Padal tenkrát sníh a já v zrcadle viděl postavu, která se ke mně blíží. Byla to Lucie. Zjevila se mi a dala mi znamení,“ vyprávěl kněz a mně se spustily slzy z očí. Byl to smutný příběh, který jsem toho večera zaslechl.

Kněz na konci vyprávění řekl, že když se mu Lucie v zrcadle zase rozplynula, spatřil nakrátko ze sněhových vloček tvořenou siluetu chrámu v Jeruzalémě. A když se dozvěděl od svých nadřízených před pár dny o vyhlášení křížové výpravy, věděl, že tam musí.

Díky papežovu dekretu mohl oslovit krále. Ten mě mohl osvobodit. Jedinou podmínkou bylo, abych se zúčastnil výpravy.

Kapitola XXI.

Od krále jsme dostali dva týdny na to, abych se uzdravil, a mohli jsme vyrazit s dalšími rytíři a zbrojnoši vstříc bojům za Boha.

Kněz se o mě staral a díky jeho znalostem jsem byl brzy plný síly. Zbrojnoš, který mi ve vězení tolik ubližoval, se k nám choval přívětivě, a dokonce nás učil bojovým schopnostem. Práci s mečem i lukem.

Vše šlo dobře a my odpočítávali poslední tři dny svého pobytu na hradě před odjezdem do dalekých krajín. Jednou po tréninku jsem si zašel do kuchyně pro trochu chleba. Děvečka, která se přes den starala o jídlo pro služebnictvo, nikde nebyla, a tak jsem se rozhodl jít si pro chléb do spíže sám. Vždycky mi ho odtamtud donesla. Dveře byly přivřené a linuly se skrz ně divné vzdychavé zvuky. Pomalu jsem přistoupil a nedovřenými dveřmi uviděl děvečku ležící na zemi s roztaženými nohama a purkrabího, který se mezi jejími stehny pohupoval.

Rychle jsem se otočil a šel si sednout na velkou dřevěnou truhlu umístěnou u zdi na chodbě před kuchyní. Když po chvilce vycházel z kuchyně

purkrabí, snažil jsem se moc nesmát. Šel rychlým krokem a škaredě se na mě podíval. Měl doma ženu a dvě děti. Kdyby se to jeho žena dozvěděla, asi by nebyla nadšená.

Jakmile vzdalující se purkrabího kroky utichly, vstal jsem a pomalu vešel do kuchyně. Děvečka si upravovala sukni a dopínala knoflíček na halence. Usmála se na mě.

„Ahoj, hochu, co bys rád?“ zeptala se jako vždy s úsměvem snažícím se maskovat její zkažené zuby.

„Prosím trochu chleba s máslem, Terezko,“ řekl jsem jí vlídně a čekal, až mi ho donese.

Natáhla ke mně ruku a přitáhla si mě k sobě. Opřená o stůl mě pevně uchopila za zadek a zmáčkla ho.

„A mě bys nechtěl, fešáku?“ řekla a začala si rozepínat halenu. Měla malá prsa, takže nebyla skoro vidět, vzala mou ruku a dala ji na ňadro. Zmáčkla. Já se lekl a ruku odstrčil. Neuměl jsem si představit, že dvě minuty poté, co si užila s purkrabím, by chtěla dalšího muže. Zhnusila se

mi. Ustoupil jsem krok vzad a znovu ji poprosil o kus chleba.

„No jo, jak jde o kus žvance, nedopřejete si nic jiného,“ řekla zklamaně a ztratila se za dveřmi spíže. Za okamžik donesla kus chleba a hrudku másla a na přilepšenou nějakou klobásku.

Poděkoval jsem ji a ona mi sáhla mezi nohy. Zmáčkla a usmála se.

„Příště mi tu klobásu vrátíš,“ mrkla na mě a rozesmála se, když viděla mé rudnoucí uši.

Uklonil jsem se a nemotorně jsem vyběhl na chodbu, abych byl z jejich spárů co nejdál. Cestou jsem potkal jednoho zbrojnoše, při pohledu na mě si zamumlal něco o tom, že dnes nebude první.

Pochopil jsem, že kuchyně pro služebnictvo sloužila pro mnoho chlapů z hradu jako místo, kam si chodili užít.

Povečeřeli jsme s knězem a po modlení šli spát.

Ráno nás vzbudil tlukot na dveře.

„Otevřete, nebo vyrazíme dveře!“ křičel purkrabí a my se na sebe nechápavě podívali. Rychle

jsem vstal a otevřel dveře. Purkrabí vstoupil dovnitř a uchopil mě za krk. Přimáčkl ke zdi a druhou rukou vztyčenou proti knězi, který mě šel bránit, dal jasně najevo, že se nemá nikdo o nic pokoušet.

Dusil mě a já nemohl dýchat.

„Tak. Teď už se z toho nedostaneš, ty vrahu!“ zakřičel na mě a odhodil mě na zem k nohám strážných.

„Co se děje?“ řekl jsem nechápavě, ale víc už jsem nestačil. Strážní mi důrazně zacpali pusu roubíkem a odvěkli mě ven.

Na nádvoří leželo mrtvé tělo Terezy. Bylo zohavené bodnými a sečnými ranami. Ležela tam jen v košilce rozsápané jak nějakým zvířetem. Bílá látka byla na mnoha místech protkána krvavými skvrnami.

Její obličej byl tak bezbranný a něžný. Vypadala jako spící dívenka. Zcela bezbranná. Přesný opak toho, co ve skutečnosti byla.

Purkrabí utišil dav přihlížející tomu, co se děje, a ukázal na mě. Spustil svůj dlouhý monolog o tom, že kdo zabije jednou, zabije i podruhé,

a co teprve ten, co zabil už čtyřikrát. Hřímal nad mrtvou a jeho hlas se odrážel od kamenných zdí hradu.

Dav dospěl k závěru, že já jsem vinen její smrtí, a chtěl mě zlynčovat. Tomu se pokusil zabránit kněz, který se konečně dostal před rychtáře.

„Neblázněte, lidi!“ zakřičel kněz.

Než však stačil cokoliv dodat na moji obhajobu, byl jsem davem v čele s purkrabím odveden ke vzrostlému dubu, na kterém visela oprátka z tlustého lana.

Kněz zmizel v útrobách hradu a já byl zcela obklopen rozlíceným davem. Purkrabí mi nasadil oprátku kolem krku a několik měšťanů zatáhlo za druhý konec lana. Začal jsem stoupat vzhůru k větvi. Lano se mi zarývalo do kůže na krku a já se houpal. Nemohl jsem dýchat. Dusil jsem se. Rukama jsem se snažil udělat mezi lanem a krkem alespoň malý průchod pro vzduch k nadechnutí, ale nešlo to. Ztrácel jsem vědomí, když mi nad hlavou něco proletělo. Lano prasklo a já upadl na zem. Rychle jsem se snažil popadnout dech.

Dav se otočil směrem k hradní bráně, kde stál vedle kněze muž, který nás poslední dny učil. V ruce držel luk s nataženou tětivou a šípem mířil na purkrabího.

Za knězem vyšel král. „Ten muž je pod mojí ochranou. Ještě jednou se ho někdo bez mého vědomí pokusí zabít a přijde o hlavu!“ pronesl majestátně král. Dav se pomalu rozcházel, jako by se nic nestalo. Já se po čtyřech s lanem kolem krku přiblížil ke králi, knězi a zbrojnošovi. Kněz mi pomohl na nohy a sundal mi oprátku.

„Pár dní tam budeš mít krvavý šrám, ale není to nic, co bychom nezvládli vyléčit,“ řekl mi.

„Děkuji, pane,“ uklonil jsem se směrem ke králi a ještě poděkoval zbrojnoši za perfektní střelu.

„Pane purkrabí, očekávám vás v trůnním sále!“ výhruzně zaznělo z úst mocného vladaře a společně s ním jsme se odebrali do velké síně s trůnem.

Kapitola XXII.

Z jakého důvodu jsem byl málem davem v čele s purkrabím oběšen, jsem se dozvěděl záhy. Rozlícený král křičel na celou místnost a každý muž v jeho zorném poli se třásl před jeho hněvem.

Purkrabí uvedl, že když šel včera náhodou kolem kuchyně pro služebnictvo, zahlédl mě, jak tam jdu, a jelikož jsem v minulosti vraždil, přičítal automaticky vinu mně. Škoda, že se nezeptal. Odpověděl bych mu, že jsem ji určitě nezavraždil.

„Když jsem odcházel z kuchyně, obdarován chlebem, máslem a klobásou, potkal jsem na chodbě jednoho ze zbrojnošů. Ať se nám přizná, kdo šel včera obšťastnit kuchařku. Pokud to je vrah, bude zatajovat. Pokud ji nezabil, nemá důvod se skrývat,“ řekl jsem purkrabímu.

„Proč by měl někdo chodit do kuchyně obšťastňovat kuchařku?“ otázal se překvapený král. Když jsem mu vysvětlil, že kuchařka byla povětrná holka, která se ráda těšila mužské náklonnosti, vyvstal ještě jeden problém. Neprozradit, že vím o purkrabím a kuchařce.

Chvíli jsem se zamotával a purkrabí se mnou. Nebyl schopen rozumnými slovy objasnit králi, jak se zrovna on ocitl v té části hradu, kam by jiný úředník v životě nepáchl.

Vymlouval se, ale králi i všem okolo to bylo jasné.

„Vaše Veličenstvo, dovolte mi, abych se pokusil ještě před našim odjezdem tuto záhadu vyřešit,“ zapojil se po chvílce kněz do debaty.

„Ano, víme o tvých úspěších,“ řekl král a vstal z trůnu, aby společně s knězem vyšli do středu místnosti. Tam král kněze oficiálně jmenoval vyšetřovatelem a všem dal svými slovy jasně najevo, že mu musí být po vůli v případě vyšetřování.

„Kdo by chtěl knězovu snahu mařit, bude bez milosti téhož večera sťat!“ dodal král hrozivě.

Král dal pokyn, aby se lidé v sále rozešli, ale kněz si dovolil jej ještě na chvíli zarazit.

„Prosím pana purkrabího, aby předvedl na nádvoří všechny strážné, kteří jsou minimálně od včerejška na hradě,“ vyřkl prosbu směrem k purkrabímu, kterého svým zrakem

propichovala jeho žena. Purkrabí se skloněnou hlavou vyšel v doprovodu své ženy ven, a jen co se dostali na schodiště, žena mu začala spílat.

Král se s námi rozloučil a popřál knězi hodně zdaru. Mě ubezpečil, že věří v mou nevinu, a tak nic nenamítal, když mu kněz navrhl, abych se stal jeho pomocníkem s vyšetřováním smrti mladé Terezy.

Šli jsme úzkou kamennou hradní chodbou na nádvoří a cestou si povídali.

„Vzpomeneš si, jak vypadal ten zbrojnoš?“ ptal se cestou po schodech kněz.

„Byl vysoký, v kroužkové zbroji a měl kolem pasu meč. Vůbec nevím, jak vypadal,“ odpověděl jsem smutně.

Cestou na nádvoří jsme viděli spoustu zbrojnošů, kteří se řadili do dvojstupů. Purkrabí nasupeně běhal kolem a křičel rozkazy. Všechny usměrňoval. Tvář měl už z dálky červenou. Když jsme byli u něj, bylo možné rozeznat prsty. Evidentně měla vášnivá rozprava s jeho manželkou nepěknou dohru.

„Ticho!“ zakřičel purkrabí a vojáci zkameněli.

Kněz procházel mezi jednotlivými zbrojnoši a důkladně si každého prohlížel. Ozbrojenci stáli v pozoru a dívali se vzorově před sebe. Byli dobře vycvičení.

„Tak kdo z vás byl včera navečer za Terezou?“ zeptal se kněz.

Nikdo se nepohnul. Kněz se podíval na mě a já pochopil, že se mám podívat na muže a pokusit si vzpomenout, kterého z nich jsem potkal. Začal jsem tedy pečlivě prohlížet každého z nich.

„Ten mladík tě včera viděl. Kdo byl večer u Terezy, ať udělá krok vpřed!“ zařval purkrabí asi víc, než by chtěl. Hned si to uvědomil, ale už neměl jak to vrátit.

Kněz se usmál a já s ním. Purkrabího křik pomohl a z davu vystoupili tři ozbrojenci.

„Bylo to náruživé děvče,“ zašeptal knězi purkrabí, aby uklidnil jeho pochyby o pravdivosti toho, co viděl.

Takže jsme se dozvěděli, že od doby, kdy jsem před kuchařkou utekl já, až do své smrti stihla obšťastnit ještě nejméně tři ozbrojence. Všichni vypověděli, že když odcházeli, zapínala si

halenku a určitě žila. Její úpravu halenky, kdy si zapínala pečlivě knoflíčky, aby jí nebylo vidět na malá ňadra, kterou jsem měl tu možnost den předtím zahlédnout, všichni tři popsali stejně. Nebylo tedy pochyb, že žádný ze zbrojnošů to neudělal.

„Nezbývá nám než se vrátit do kuchyně neřestí a porozhlédnout se po nějakých stopách, chlapče,“ řekl mi kněz potichu a poděkoval purkrabímu i všem zbrojnošům.

Na přání kněze byla kuchyně hlídána dvěma strážnými a nikdo do ní nemohl. To ovšem k nelibosti služebných, kteří tak přišli o snadný zdroj jídla. Na těch pár dní, než se případ vyřeší, nařídil král nosit dvakrát denně jídlo pro služebnictvo do dvora u stájí. Mnohým se to nelíbilo a při sebemenší příležitosti to mně i knězi dávali poměrně hlasitě najevo.

V kuchyni jsem ukázal svému učiteli zhruba místo, kde se na mě vrhla kuchařka, a následně ukázal stůl, na kterém si užívala ve spíži s purkrabím.

Spíž byla plná krve. Bylo jasné, kde nebohá dívka přišla o život.

„Všiml sis, kde se nacházelo nejvíce bodných a řezných ran, chlapče?“ zkoušel mě z pozornosti kněz.

Oslovení chlapče jsem neměl rád. Považoval jsem se už za muže. A vzhledem ke své minulosti a mnoha vraždám jsem se jako chlapec rozhodně nevnímal.

„Ano. Všechny rány byly někde kolem prsou,“ řekl jsem a v hlavě se mi objevil obrázek mrtvé.

„Co z toho můžeme vyvodit?“ pokračoval kněz ve svých otázkách.

Viděl jsem v jeho očích plamínky vášně a nadšení. Všiml jsem si jich už tenkrát, když mě konfrontoval s mými výmluvami. Byl rád, že mohl na chvíli vyměnit roli prostého kněze za vyšetřovatele. Nutno podotknouti, že v tom byl velmi dobrý.

„Nevím. Asi vrah mířil někam na srdce,“ řekl jsem a prohlížel si krví pokrytou podlahu.

„To se mylíš, hochu, jestli si dobře vybavuji směr ran, vyplývá z toho všeho pouze jediná možnost,“ říkal mi kněz a klekl na zem, aby se natáhl někam pod stůl, na kterém kuchařka

praktikovala své neřesti s obyvateli hradu a kde pravděpodobně přišla o život.

Kněz zpod stolu něco vytáhl. Narovnal se a předmět pečlivě pozoroval ve světle malého okýnka nad stolem.

„Myslím, že vrah je někdo malý a pravděpodobně žena, podívej,“ natáhl ke mně ruku a ukázal mi rozevřenou dlaň s malou zlacenou sponou.

Takovou sponu si určitě nemohl dovolit každý. Je ovšem pravda, že taky mohla být Terezy, která ji mohla dostat jako dar od nějakého šťastlivce, který ochutnal teplo jejích stehů. Namítl jsem své pochybnosti knězi, ale ten jen zakroutil hlavou.

„Podívej se na její oblečení. Myslíš, že kdyby vlastnila takové cennosti, nekoupila by si alespoň novou halenku?“ vyvrátil mé námitky kněz.

„Tato spona patří někomu, kdo v této kuchyni nemá co dělat. Jsem přesvědčen, že je vrahova,“ dodal.

Po prohlédnutí zbytku kuchyně jsme se odebrali do sklepa, kam byla kuchařka odnesena, aby její tělo bylo v chladu, než kněz dovolí její pohřeb.

Kněz mě požádal, abych se nenápadně zkusil poptat obyvatel, jaká byla a co o ní kdo říká.

„Nenápadně? Já? Vždyť mě chtěli před pár hodinami zabít!“ nechápavě jsem namítl.

„Nebud’ malicherný, hochu, použij svou výřečnost. Aspoň se o to pokus. Potřebujeme vědět, co si cvrlikají vrabci na střeše,“ řekl rázně kněz.

Vydal jsem se tedy nejkratší cestou na nádvoří, kde se vždycky potulovala u studny spousta služebných. Kdybych neuspěl tam, přemístím se do hostince.

Tajně jsem doufal v druhou variantu.

Kapitola XXIII.

U studny jsem pomohl několika děvečkám nabrat vodu do džberů a pokusil jsem se o nezávaznou konverzaci. Některé mrtvou znaly osobně. Jejich vyprávění většinou končila závistivým proslovem o tom, že to byla mrcha, která si ráda hrála s muži, a bylo jí jedno, zda je to manžel, ženich nebo samotář.

Z toho, co jsem se dozvěděl, bylo jasné, že spousta žen měla důvod ji zabít. Bylo však potřeba ještě zjistit, co si o kuchařce myslí pánské osazenstvo města. Bylo teplo, slunce pražilo celý den na mou hlavu a já měl žízeň. Proč bych nespojil příjemné s užitečným a nezašel do hostince.

Ten byl jako vždy plný. Přisedl jsem k jednomu z volných míst u stolu, který byl obsazen řádně podnapilou společností. Jen co mi hostinský donesl pohár piva, zapojil jsem se do konverzace.

Ta se nesla, jak jinak, v duchu nesmyslů a polopravd o mrtvé. To použitelné bylo v podstatě to samé, co jsem zjistil u studny. Muži nadávali na její nenasytost, vzpomínali na

krásné chvíle s ní a třásli se před zlobou svých žen.

Po dvou pivech jsem toho měl tak akorát dost a vydal se do chladných hradních sklepů za knězem. Po vypitých pivech se mi hlava lehce motala. Byl jsem rád, že jsem z hostince odešel tak brzy. Ještě jedno pivo, jeden příběh o tom, jak fantastická i zlá zároveň ta holka byla, a nedošel bych ani k bráně.

Kněz seděl na sudu od vína a zadumaně pozoroval rány na těle, které omýval vodou.

„Á, to jsi ty. Tak co jsi vypátral?“ ptal se s úsměvem na přivítanou kněz.

„Byla to mrcha. V podstatě si nic jiného nezasloužila. Tak, jak se chovala ke mně, se chovala ke všem. Myslím, že máme problém,“ řekl jsem, zkoumaje náznaky ňader, které byly zohaveny několika vpichy dýky.

„Jaký problém?“

Na knězovu otázku jsem spustil své vyprávění o výsleších všech možných děveček na nádvoří i mužů v hospodě. Pověděl jsem mu o kuchařčině zálibě v mužích a o tom, že

zavraždit ji v podstatě mohl jak zhrzený milenec, tak nějaká našťvaná manželka.

„Jenže na něco jsi zapomněl, hochu. Vzpomeň si na tu sponu. To je ženská věc. Muže bych vynechal. Navíc způsob smrti spíše ukazuje na náhodnou, neplánovanou vraždu způsobenou nečekaným hněvem. Není to připravovaný skutek,“ vylíčil své domněnky kněz.

Na mé otázky zcela lehce, a musím uznat že i logicky, odpověděl, že rány jsou vedeny zespod nahoru a dosahují sotva úrovně prsou. Vrah tedy musel být poměrně malý, jelikož nedokázal bodnout výše. Kdyby to byla připravená vražda, určitě by stačil jeden přesný řez po krku nebo jedna dvě rány do srdce. Ne asi patnáct úderů a plno krve okolo.

Pochopil jsem, jakým směrem se chce kněz vydat, a uznal, že má asi pravdu. Byl to muž vášnivě si hrající s dílky skládačky, která není vidět. Bavilo ho řešit a rozplétat problémy. A já měl tu možnost být u toho. Díky Bohu.

„Nejprve zajdeme za purkrabím, aby nechal Terezu pohřbít. Uvidíme, kdo se ukáže na

pohřbu,“ nadhodil pár svých myšlenek kněz a se vydali jsme se na cestu do purkrabství.

Honosně zdobené stěny domu, kde purkrabí žil se svou ženou a synem, mě naprosto okouzly. Kněz sice pronesl něco v tom smyslu, že bych měl někdy vidět některé z římských chrámů, ale já jsem byl jen prostý muž. Neměl jsem sebemenší šanci dostat se v životě jinam než o pár vesnic dál od místa, kde jsem se narodil. Prostý chudý lid neměl čas ani prostředky k cestování po světě.

Z rychtářovy tváře zmizel otisk prstů jeho manželky. Blesky šlehající pohledy vůči svému muži však rychtářova žena měla stále. Když nám donesla do pracovny ke stolu víno, mně i knězi nalila. Na rychtáře zapomněla. Rychtář si s úsměvem nalil a snažil se to zamaskovat nějakou poznámkou o kaši na plotně a spěchu.

Dělali jsme, že jsme si ničeho nevšimli. Kněz požádal rychtáře o pohřeb a ten slíbil, že následující ráno bude vykonán. Kněz neřekl, jaké budou jeho další kroky a jaké má záměry. To rychtáře zjevně popudilo, a tak jsem nemohl ani

dopít své víno. Kněz prostě řekl, že už musíme jít dál, chytil mě za ruku a vyšli jsme ven.

Sotva jsme udělali pár kroků, do našich uší vlétl skřípavý hlas rychtářovy ženy. Opět se s ním pustila do křížku.

„Nikdy nechtěj nasrat ženskou,“ řekl mi se smíchem kněz a hned se za to slovo pokřižoval.

„Zbytek dne máš volno, náš plán počítá s pohřbem a ten bude až zítra. Měj oči otevřené a uši nastražené. U večere se uvidíme. Jo, abych nezapomněl. Neopij se!“ řekl mi cestou k hradu rozverně kněz a u studny kousek od hostince se se mnou rozešel.

„Pomůžeš mi zase?“ zakřičela na mě jedna dívka od studny. Byla dobře stavěná. Její světlé vlasy svázané do drdůlku se odrážely ve slunečních paprscích a úsměvem se ke mně nakláněla, abych mohl zahlédnout její pevná ňadra pod košilí.

Nedokázal jsem se soustředit a málem jsem do studny přepadl. Zasmála se a vodou z vědra mě pocákala.

Naoko jsem se urazil. Pohrávala si rukou s pramínkem vlasů spadlým do čela. Krásně se usmívala.

„Ty neumíš mluvit?“ zeptala se, aby mě probrala z mého poblouznění. Nikdy jsem neviděl tak krásnou bytost. Byla dokonalá a mně se rozbušilo srdce. Ten pocit jsem nikdy nezažil.

„Ale jo, umím. Promiň. Cože jsi to říkala?“ vyšlo z mých úst, aniž bych byl schopen vnímat, co říkám. Opět mi ve tváři přistálo pár kapek studené vody.

Otřel jsem se do rukávu a pomohl dívce naplnit vodou dvě velká vědra, která si přinesla. Klikatými uličkami města jsme se líně vlekli a zapředli se do družného hovoru.

Celou cestu se vyhýbala mým otázkám, u koho pracuje. Procházeli jsme z jedné uličky na druhou a o pár desítek kroků zase zpátky na původní uličku. Začínal jsem chápat, že natahuje cestu co nejdéle, ale nechal jsem ji v nevědomí, že jsem pochopil, oč jí jde. Po dlouhé době, kdy mě pod tíhou věder ruce přestaly poslouchat, zastavila.

„Proč stojíme? Tady přece určitě není žádný dům, ve kterém bys mohla někomu sloužit,“ nechápavě jsem řekl, jelikož jsme stáli na konci nehezské boční uličky vedoucí zpátky na nádvoří. Chodili jsme v kruhu.

„Děkuji ti za pomoc. Tady si to už ale vezmu sama. Mám zakázáno se s vámi vybavovat. Kdyby mě s tebou paní spatřila, byla bych bita,“ řekla smutně. Políbila mě na tvář a vzala mi z rukou vědra.

„Ráda bych tě zase někdy viděla!“ zavolala na mě ještě, když vyšla na sluncem prozářený rynek. Zamával jsem a užíval si ten pohled na krásnou postavu ozářenou slunečními paprsky.

Když její postavu zakryla skupinka běžajících dětí, vyšel jsem na náměstí taky. Ta dívka vešla do purkrabství! Ale proč jí zakazovala její paní, aby s námi mluvila? A o čem by s námi měla mluvit? Měl jsem v hlavě víc otázek než odpovědí. A když už jsem byl kousek, zašel jsem do hostince utratit pár drobných mincí, které jsem dostal toho dne od kněze.

Kapitola XXIV.

U večere mě kněz obeznámil s tím, co celý den dělal. Ani se mě neptal, jak jsem trávil den já, protože to na mně viděl. Asi i cítil. Toho dne jsem se zařekl. Už nikdy nebudu pít pivo!

Třeštila mi hlava a nějak nefungovalo myšlení. Cítil jsem se strašně. Vždyť jsem tam nebyl zase tak dlouho.

„Příště více vody, chlapče,“ řekl naoko nasupeně kněz a položil přede mě pergameny, které jsem psal v cele smrti.

„Máš talent. Pozítří odjíždíme dobýt Jeruzalém. Chci, abys ve svém psaní pokračoval a zaznamenal vše, co na naší pouti zažijeme. Ber to jako trest za své hříchy a součást pokání,“ pronesl svou řeč a usmál se.

„Mým trestem je přece umřít někde pod mečem saracéna,“ odvětil jsem podnapile.

Vzal jsem do ruky pergameny a pročetl letmo řádky psané mou rukou. Vrátily se mi vzpomínky na ty hrozné útrapy.

„Omlouvám se. Víím, že bych měl být rád za to, že ještě vůbec dýchám. Rád budu váš kronikář,“ omluvně jsem dodal.

„Děkuji, ale teď to odlož a jez,“ zazněl nejlepší rozkaz dnešního dne.

Teplá zeleninová polévka s chlebem a kaše s kousky vepřového masa. To byl blahodárný lék podaný přímo do mého žaludku. Cítil jsem se báječně. Unaveně a spokojeně. Před očima jsem měl pořád tu krásnou vílu s vědry. Usnul jsem, ani nevím jak.

Ráno mě kněz vzbudil brzy. Dřív, než bych si zasloužil. Donutil mě k modlitbě a po včerejší večeři výrazně chudší snídani.

„Není čas, musíme se podívat na pohřeb,“ vyháněl mě kněz ven na nádvoří a cestou mi sdělil, že musím mít oči na stopkách a cokoliv podivného mu hlásit. Klikaté dlážděné uličky města se směrem ke kostelu zaplňovaly lidmi.

„Měla zjevně hodně přátel,“ zašeptal jsem knězi letmo do ucha.

„Ano, pokud byla opravdu taková, jak jsi mi říkal, měli bychom dnes vidět nejmín pól města,“

rozchechtal se kněz. Několik lidí jdoucích před námi se otočilo. Kněz se rychle uklidnil a vrátil se do svého standardního výrazu zadumaného muže.

Hřbitov byl opravdu zaplněný velkou skupinou mužů, kteří měli většinou jen kousek k tomu, aby ukápli slzu. Ovšem k našemu velkému překvapení i žen, které naopak dávaly svými výrazy najevo, že se konečně zbavily blechy ve vlasech.

„Miluj bližního svého tady u těch ženštin zjevně nebude úplně platit,“ řekl jsem více méně pro sebe, ale kněz se toho chytil.

„Zato u mužů víc, než by bylo třeba,“ usmál se.

Prst přiložil ke rtům, aby mi dal najevo, že mám být potichu. Řekl mi, ať poslouchám šeptandu a pozoruji.

Sledoval jsem poctivě každou osobu tady. U většiny žen bych přísahal, že mají s mordem něco společného. Mužové naopak svými pohledy usvědčovali sami sebe z nemanželských aktivit.

Když se rakev spustila do země za doprovodu písni znějících z úst místního faráře a tří pomocníků, dav se začal rozcházet.

Kněz zamával na purkrabího a šel se s ním pozdravit. Mě vedl s sebou.

Společně s jeho manželkou stála vedle purkrabího i krásná dívka, které jsem včera pomáhal. Usmála se na mě a já se červenal. Rychle jsem všechny pozdravil a snažil se dívat všemi směry, kterými bych neviděl tu nádhernou bytost.

„Krásný pohřeb, pane purkrabí. Myslím, že si takovou slávu ani nezasloužila,“ udělil purkrabímu pochvalu za organizaci celé události.

„To teda nezasloužila, coura jedna!“ vyhrkla ze sebe purkrabího žena. Purkrabí ji zpražil pohledem a rukou zatáhl za sebe.

„Odpusťte,“ řekla omluvně žena a sklopila hlavu.

Po několika informačních větách o tom, jaké máme další plány, které si zjevně kněz vymyslel během purkrabího otázek, jsme se rozloučili

a vraceli se směrem k hradu, kde jsme byli ubytováni.

„Co usuzuješ z dnešního pohřbu?“ zazněla jedna z mnoha otázek, kterými jsem byl během pomalé chůze městem zasypán.

Popravdě jsem odpověděl, že bychom museli zavřít polovinu účastníků pohřbu. Neviděl jsem nic, co by mělo zavánět mordem.

„Jestli jsi neměl zastřený výhled. Všiml sis, jak se purkrabího služka na tebe usmívala?“ popíchl mě kněz.

„Ani ne. Vlastně si vůbec neuvědomuji, že tam nějaká blondýnka vůbec stála,“ snažil jsem se zamaskovat své červenaní hloupými odpověďmi.

„No a je to tady zase!“ Kněz se rozesmál a výhružně mi zamával prstem před nosem.

„Kolikrát jsem ti říkal, že lhát se nemá?“

Uši mě pálily. Musely být červené jako rubín, který měla na krku purkrabího žena. Přesto jsem dál zapíral.

„Proč bych měl lhát?“

Kněz zakroutil hlavou.

„Třeba proto, že tu dívku musíš znát. Jak jinak bys věděl, že je blondýna, kdybys ji vůbec neviděl, jak mi tady tvrdíš?“ řekl.

No a je to venku, pomyslel jsem si. Prostě jsem se prořekl. Musel jsem jít s pravdou ven. Pověděl jsem knězi, kde a jak jsem se s dívkou potkal. A během vyprávění jsem si vzpomněl na její slova plná obav.

„Nesmí se s námi vůbec bavit. Dostala zákaz,“ řekl jsem knězi.

„Jaký zákaz? Kdo jí ho dal?“ dožadoval se odpovědi.

„To přesně nevím. Jen mi včera řekla, že nás spolu nesmí nikdo vidět, že by byla bita. A že jí její paní zakázala s kýmkoliv z nás mluvit,“ vypověděl jsem vše, co jsem si pamatoval.

Kněz přemýšlel celou cestu do útrob hradu. Až když jsme byli osamoceni za dveřmi našeho dočasného příbytku, spustil tichým hlasem: „Všiml sis ještě něčeho divného na tom pohřbu?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Jasně, že ne. Viděl jsi jen jednu sukni a ta ti zaslepila mozek,“ řekl rozhořčeně kněz.

Přemýšlel jsem, co viděl, a já ne, ale po chvíli jsem jen zdvihl ruce na znamení, že nevím, co jiného jsem měl vidět.

„Tak jinak, vzpomeneš si, jakou měla purkrabího žena dnes sukni?“ chrlil ze sebe kněz další a další otázky.

Téměř bez prodlev k nadechnutí sypal teorie a tvrzení, která nebylo radno říkat nahlas.

„Dostal jsem se do stejné situace jako ty kdysi. Vím, že je tady vrah, ale nemám důkazy!“

Když se trochu uklidnil, vysvětlil mi pořádně, co tím vším myslí. Je pravda, že kdyby se mě zeptal, dokázal bych do nejmenšího detailu popsat každíčký záhyb mladičké služky pana purkrabího. Namaloval bych z paměti její obrázek včetně všech odstínů barev a vůní. Dokonce bych namaloval i její d'olíček ve tváři, vzniklý při nenápadném úsměvu věnovaném mně.

Ale co měla purkrabího žena na sobě? Nedokázal bych ani říct, jestli tam vůbec byla.

Taková byla síla poblouznění, které ve mně ta dívka vyvolala.

„Purkrabího žena měla nové šaty. A plášť měla sepnutý stejnou sponou, kterou jsme našli v kuchyni!“ prozradil mi důvody svého rozčílení nakonec kněz.

Oněměl jsem. Nějak mi do sebe všechno začalo zapadat. Pro purkrabího jsem byl snadný terč. Kdyby mě popravil, nikdo by se ve vraždě dál nešťoural a bylo by vše hotovo.

„Otázkou zůstává, zda pan purkrabí ví, že ulehá s vražedkyní,“ řekl chladně kněz.

Že nemůžeme naběhnout do purkrabství a obvinít ženu purkrabího z vraždy, nám bylo jasné. Musíme najít silnější důkaz. Jinak jí to projde.

„Dnes nás čeká poslední noc tady. Zítra odpoledne vyrážíme na cestu. Král nás pozval na hostinu. Máme poslední možnost. Mě už něco napadá,“ řekl tajemně kněz.

Několik následujících hodin bylo pro mě nečekaně dlouhých. Pořád jsem myslel na tu krásnou dívku a čas se neskutečně vlekl.

Když nastal čas pro setkání s králem, kněz mi ostražitě pošeptal plán pro dnešní večer.

„Jakmile to bude jen trochu možné, omluvíš se z večeře, že je ti špatně, a půjdeš do purkrabství. Pokud tam bude tvá dívka, musí tě pustit dál. Musíš najít staré šaty purkrabího ženy a přinést je,“ vylíčil mi.

Představa, že se setkám s kráskou z mých snů, mě příjemně nabudila. Vyšel jsem ze dveří první a kněz mě musel celou cestu usměrňovat, ať tak nechvátám. Přece jen byl proti mně o poznání starší. A byl to kněz. Jeho škoda.

Král v obležení svých rádců seděl v čele stolu, který praskal pod nápoem pečeného masa a nejrůznější zeleniny a pečiva. Služebnictvo neustále doplňovalo poháry, stojící před všemi účastníky hostiny, kvalitním vínem.

Když se král zeptal, zda se podaří případ nějak vyřešit před naším odjezdem, kněz se hluboce nadechl, podíval se na mě a začal svůj dlouhý proslov. Pozoroval jsem reakce purkrabího i jeho ženy, ale nespatriil jsem náznak obav.

„Odhalil jsem společně s mým pomocníkem, určité stopy, o kterých nemohu zatím moc mluvit. Vrah, pravděpodobně žena, zanechala za sebou několik stop, o kterých neví. Ztratila pravděpodobně v zápalu boje šperk. Musela se krví nebohé dívky hodně zašpinit. Stačí nám najít ženu, která chodí ve špinavých šatech, a máme vyhráno!“ řekl kněz všem posluchačům a na poslední větu dal zvláštní důraz. Díval se přitom do očí purkrabího ženě. Ta jeho pevný pohled opětovala a nebyla to ona, kdo uhnul jako první.

„Omluvte mě, prosím, jdu si lehnout, ať jsem na zítřejší cestu čerstvý. Není mi dobře. Asi silné víno,“ zahrál jsem svou roli přesvědčivě a odešel do naší komnaty.

Jen co se sluha, který měl za úkol doprovodit mě s malým tácem jídla, ztratil na konci dlouhé hradní chodby, rozeběhl jsem se do purkrabství.

Kapitola XXV.

Běžel jsem, co mi jen nohy stačily. Nevěděl jsem, co budu říkat, ani jak se budu chovat. Nevěděl jsem nic. Jen to, že musím najít víc než jen dívku, do které jsem beznadějně zamilovaný.

Přiběhl jsem k purkrabství a ztěžka oddechoval. Měl jsem sucho v puse. Jazyk se mi lepil na patro. Uchopil jsem velké mosazné klepadlo na vstupních dveřích a třikrát prudce udeřil. První rána byla moc silná. Klepnutí kovu o kov se rozeznělo celým prostranstvím a já se trochu lekl.

Přece jen jsem měl být nepozorován.

„Kdo to, sakra, mlátí na naše dveře?“ rozčilovala se služebná a já se těšil, až otevře malé okénko ve dveřích, aby se podívala, kdo jí kazí večer.

Zámek cvakl a dveře se rozletěly dokořán, aniž by se nejprve někdo podíval, kdo stojí na ulici. Předě mnou stála mladá krásná dívka. Měla vyhrnuté rukávy a nakvašeně na mě hleděla. Po chvíli se její výraz proměnil v krásný úsměv.

„Co tady chceš? Jasně jsem ti říkala, že nás spolu nesmí nikdo vidět,“ řekla tiše a nervózně se rozhlížela po nádvoří.

„Neboj, byl jsem nenápadný, až na to klepadlo,“ oznámil jsem jí a rychle vešel dovnitř za ní.

Zavřel jsem dveře a ona se snažila protestovat.

„Ty ses úplně zbláznil!“ zakřičela.

Víc už nestihla. Mé lačnicí rty se přisály na její a vychutnávaly si jejich chuť. Nedokázal jsem se odtrhnout až do chvíle, kdy mě odstrčila a vrazila mi facku.

„Co si to dovoluješ? Okamžitě vypadni! Nechci mít problémy. Musím vyprat prádlo, co mi nakázala paní,“ řekla spíš omluvně.

„To bolelo,“ odpověděl jsem jí a naše rty se opět prolnuly v nekonečný uzel vášně.

„Odpust', snad to nebyla taková rána. Ale já musím opravdu vyprat, než paní přijde z večere. Nemůžeš se tady zdržovat. Kdyby nás někdo uviděl, přišla bych o střechu nad hlavou,“ opět vyslovila své obavy.

Snažila se mě dostat ke dveřím, ale já jí vysvětlil, proč jsem přišel.

Můj cíl nebyla ona. Tedy, drahý příteli, to jsem jí nakukal. I když asi tušila, že to není pravda. Musel jsem zjistit více o té ztracené broži a podívat se po šatech, které měla purkrabího žena na sobě v den vraždy. Musel jsem zjistit nějaké informace a něco vypátrat. Pokud se mi to nepodaří, zklamání nejen kněze, ale i krále. Vyšetřování po našem odjezdu převezme purkrabí a ten ho jistě celé zmanipuluje tak, že nechá pověsit nevinného, tak jak to málem udělal se mnou.

Dívka mě vzala do sklepení, kde se u velkých dřevěných necek namáčely látky a šatstvo z domu purkrabího. Ukázala mi na šaty, které měla namočené v lázni z bylinek, aby pustily špínu a pěkně voněly.

Vzal jsem je do ruky a prohlížel je proti světlu. Na několika místech byly tmavě rudé skvrny.

„Jak se tvá paní chovala, když se začalo mluvit o smrti té kuchařky?“ zeptal jsem se přímo.

Dívka chvíli přemýšlela a pak vypověděla, že zaslechla hádku mezi purkrabím a jeho ženou. Byla to žárlivá scéna. Purkrabí se šel opít do své pracovny a paní někam zmizela.

„Nemůžu říct, co se stalo nebo kde byla, ale když jsem ji ten večer viděla znovu, přinesla mi s třesoucíma rukama své svršky a trvala na tom, abych je co nejdříve dala do pořádku. Většinou si měnila šaty na konci měsíce. Teď to udělala už v půli. Další den, když se dozvěděla o tom vyšetřování, zapřísahala mě, že nesmím s nikým mluvit,“ polkla na prázdno svá poslední slova a mlčky se na mě dívala.

Objal jsem ji, aby se mohla vyplakat. Bála se o svou budoucnost. Věděla, že řekla něco, co uškodí její paní. Hladil jsem ji a utěšoval.

Hlazení nakonec přešlo ve vášnivé polibky. Nevím ani jak, ale v jeden okamžik se její šaty svezly po jejím krásném štíhlém těle ke kotníkům a stála přede mnou nahá, jak ji Pán Bůh stvořil.

Usmála se a lehla si na zem pokrytou prádlem. Natáhla ke mně ruku a já podlehl jejím pevným

vlhkým vlnám. Pomilovali jsme se. Dlouze a vášnivě. Když bylo po všem, rychle se oblékla.

Dala mi do ruky šaty své paní a vyvedla mě zadními dveřmi ven.

„Počkej, a nevíš něco o téhle broži?“ ukázal jsem jí sponu, kterou našel kněz pod stolem oběti.

Rychle mi vypověděla příběh o dvou sponách, které dostala její paní loni k narozeninám od svého muže. Pokud ví, tak už má jen jednu, protože druhou někde před pár dny ztratila. Alespoň to tvrdila svému muži, když si všiml, že nosí druhou.

Dlouze mě políbila a zavřela za mnou dveře. Stál jsem sám ve tmě s mokřými šaty a plný energie získané z toho kouzelného večera. Rychle jsem se bočními uličkami, abych byl co nejméně nápadný, plížil k hradu. Prošel jsem všemi chodbami. Když jsem za sebou dovřel dveře od naší komnaty, s úlevou jsem si oddychl. Sedl jsem ke stolu a napil se vína. Bylo dobré. Chutnalo po ní. Po dívce, kterou jsem toho dne pomiloval.

Kapitola XXVI.

Kněz přišel až nad ránem a omlouval se za zdržení. Večeře se protáhla ve vášnivou diskusi o kruciátě vyhlášené milostivým papežem Urbanem.

„Za pár hodin odjíždíme, hochu. Prospi se,“ řekl mi a sám se šel opláchnout a pomodlit.

Čekal jsem, až dokončí poslední slova veršů, a vstal jsem ze svého lůžka.

„Proč nespíš?“ zazněla z jeho úst trpce slova.

Byl asi zklamaný tím, že nepřišel na žádný způsob, jak dokázat purkrabího ženě ten mord.

„Modlil jste se dostatečně?“ pronesl jsem škodolibě.

Kněz nechápal a chtěl mě okřiknout. Já ho však zarazil a skočil mu do řečí.

„Jak zní heslo křížové výpravy? Bůh tomu chce!“ pronesl jsem teatrálně a přešel k malé dřevěné truhlici pod oknem.

„Máš pravdu, ale správně to je Deus vult! Nezapomeň, jakým jazykem se mluví skoro

v celém světě,“ dal mi krátké školení o latině a sledoval s napětím, co tahám z truhly.

„Bůh tomu chtěl a já získal cenný důkaz i svědectví jedné krásné dívky, která pracuje u purkrabího v domácnosti,“ vyklopil jsem ze sebe a předal knězi šaty.

Ten rychle vstal a oblečení rozložil na zem. Bylo sice mokré, ale skvrny od krve byly krásně vidět.

„Mimochodem, ta dívka pravděpodobně přijde o práci. Měli bychom se o ni postarat,“ dodal jsem jakoby mimochodem, sleduje kněžův úsměv na tvářích.

„To je ono! Hochu! Ty jsi to dokázal!“ smál se na celou místnost a skládal oblečení na úhlednou hromádku.

Objal mě a ještě dlouhou chvíli potom mě zpovídal. Řekl jsem mu o páru spon i o podivném chování purkrabího ženy. Ve vyprávění jsem měl trošku trhliny, ale nemohl jsem mu říct o tom, co se na hromadě prádla stalo.

Bylo to mé tajemství, na které i po těch letech rád vzpomínám. Stále vidím její pevná prsa a vášeň, s jakou mě k sobě přitiskla.

Ráno bylo na knězi vidět, že toho moc nenaspal. Celou noc pravděpodobně přemýšlel, jak se popere s důkazy.

Požádal o slyšení před králem a ten mu vyhověl.

Když jsme předstoupili před našeho vladaře, kněz nastínil veškerý posun v pátrání i okolnosti, které nás vedou k závěrům, které nejsou pro dosud počestné měšťany a dobré královské úředníky příliš lichotivé.

Král navrhl, aby si kněz schoval své trumfy na odpoledne, a svolal ještě jednu menší hostinu na rozloučenou, na které bude jen on, kněz, já a purkrabí se ženou. Oficiální pozvání znělo: „Oběd a předání informací k vyšetřování vraždy kuchařky.“

„Snad to vyjde a purkrabího žena neprokoukne tu lest,“ řekl jsem knězi, když jsme byli zase sami v komnatě.

„Neboj, vše dobře dopadne. Budeš muset jít ještě za tvou dívkou a přivést ji tajně sem. Myslíš, že to zvládneš?“ poprosil mě.

Myšlenka na ni mě opět přivedla k předchozímu večeru a já s úsměvem přikývl, aniž bych tušil, proč to kněz chce. Seděl jsem za stolem a sledoval mraky na obloze.

Kněz si odkašlal. Díval se na mě. Já se díval na něj.

„Myslel jsem teď hned!“ řekl mi a já pochopil, že mám pro dívku zajít okamžitě.

„Aha, už jdu. Snad ji potkám u studny. Chodí vždycky s vědry pro vodu,“ navrhl jsem cíl své cesty a vyrazil jsem.

Nečekal jsem na nádvoří ani moc dlouho a spatřil jsem ji. Když mě uviděla, rozesmála se.

„Nemůžeš mě pořád obtěžovat, mladíku,“ řekla se smíchem v hlase a úsměvem na rtech.

Políbil jsem ji a rychle odtáhl stranou do uličky, kde nebudeme tolik vidět. Vysvětlil jsem jí, že ji musím přivést do hradu. Vědra jsme schovali

u keře v uličce a šli loudavým krokem směrem k hradu.

„Pozor, purkrabí!“ vyjekla najednou dívka a strhla mě do dveří domku, kolem kterého jsme právě šli. Za dveřmi jsme těsně namáčknutí na sebe malou dírkou sledovali, jak jde purkrabí v doprovodu několika ozbrojenců zamyšleně ulicí.

Naštěstí nás neviděl. Byla by to pohroma. Těžko by se vysvětlovalo, proč služka utekla od své práce. Zase by měl důvod mě zabít. Usmál jsem se, když jsem si uvědomil, že mám nad mužem, který mě chtěl zabít, náskok.

Cesta k hradu byla volná. Kněz nás přivítal a vyzpovídal dívku ještě jednou. Když mu řekla v podstatě to samé, co jsem mu večer řekl já, poděkoval a poprosil nás, abychom zůstali v komnatě, dokud pro nás nepřijde. Zavřel dveře a zamknul je zvenku a někam odešel.

Zůstali jsme spolu sami. Zamčení v místnosti, z které není úniku. Sedl jsem si na postel a ona přisedla. Začal jsem ji hladit. Její rty mě laskaly po celém těle. Opět jsem patřil jen jí.

Čas utekl strašně rychle. Nestačil jsem ani urovnat postel, když zámek ve dveřích roztočil zastrčený klíč a do dveří vešel kněz. Podíval se na neupravenou postel a zatvářil se podezřívavě. Uhnul jsem pohledem.

„Dobrá, vezmi truhlici a pojďte se mnou,“ řekl.

Chvatným krokem jsme se blížili k audienční síni, kde nás přivítal král. Purkrabí s jeho ženou již seděli za stolem. Když spatřili ve dveřích svou služebnou, postavili se.

„Co to má znamenat?!“ zakřičel purkrabí a sousto, které měl v ústech, mu zaskočilo.

Král mávl rukou a dva ozbrojenci stojící nejbližší místa purkrabího a jeho ženy tasili meče. Purkrabí zbledl a padl na zem. Jeho žena se rozplakala.

„Pomozte mu někdo přece!“ křičela a s hrůzou v očích sledovala, jak její muž ztrácí vědomí.

Udělal jsem pár rychlých kroků a odstrčil plačící ženu od muže. Byl bez známek života. Zvedl jsem ho na nohy. Zatřásl s ním a stiskl pořádně v rukou. Z úst mu vyletěl kousek masa a začal

popadat dech. Poklekl na kolena a přitáhl mě k sobě.

„To jsi neměl,“ řekl tiše chraplavým hlasem.

Král povstal a ozbrojenci purkrabího s jeho ženou předvedli před něj.

Kněz spustil dlouhé vyprávění o tom, jak jsem pomohl s případem. Purkrabí se třásl a jeho žena se zcela poddala breku. Zapírala, ale když došlo na její sponu a šaty, přiznala se.

„Nechtěla jsem. Toho dne mi o mužových záletech řekla na trhu jedna sousedka. Že prý tam chodí často. Všichni jsme věděli, jaká byla. Šla jsem jí jen říct, ať mého starýho nechá být!“
vzlykavým hlasem se jí dralo z úst.

Všichni jsme sledovali, jak se rozuzlí tento malý příběh našich životů.

„Když jsem potkala na cestě z hradu svého muže, bylo mi jasný, kde zrovna byl. O chvíli později ze dveří vyšel jeden zbrojnoš. Rychle jsem k ní vklouzla a začala jí nadávat. Vysmála se mi, že když nedokážu uspokojit potřeby jednoho chlapa, nemám se divit. Chytla mě kolem krku a hnala pryč. Zakopla jsem, a když

jsem roztáhla ruce, abych neupadla, do ruky se mi dostal nůž, kterým krájela maso. Několikrát jsem ji bodla. Nedokázala jsem ve vzteku myslet. Nevím, co se dělo dál. Pamatuji si jen, že ráno někdo doběhl pro mého muže, a já si uvědomila, co se stalo,“ dořekla s tichým hlasem žena.

Purkrabí se na ni nevěřicně díval.

„Milost, pane, já to vskutku nevěděl!“ dožadoval se purkrabí.

Král nechal oba odvést. My jsme mu společně se služebnou ještě dodali důkazy a řekli vše, co k případu víme.

„Prosím, pane králi, mohl bych mít malé přání?“ řekl jsem nesměle a čekal pokárání.

„Oč si žádáš, hochu? Nedostal jsi už víc než dost? Vždyť jsi dostal královskou milost,“ řekl vlídně král a čekal, co vyslovím.

„Myslím, že tato dívka, která se zasloužila výraznou měrou o rozuzlení toho mordu, přijde o střechu nad hlavou i práci. Vám chybí jedna kuchařka. Dejte to místo, prosím, jí,“ řekl jsem a uklonil se.

Král má slova zvážil a nakonec uznal, že to je dobré řešení. Určitě bylo rádo i ostatní služebnictvo, protože zase mohlo dostávat jídlo tak, jak bylo zvyklé. Pěkně v teple hradu.

Když nás král propustil, došli jsme do komnaty, kde už kněz balil věci na cestu. Usmál se na nás, když viděl, jak se držíme za ruce.

„Láska a mládí. To jsou věci, kterých už se nikdy nedočkám,“ pronesl a určitě si vzpomněl na Lucii.

O několik chvil později jsem se s dívkou rozloučil a v doprovodu kněze a mnoha dalších dobrovolníků odjel do neznámých končin bránit křesťanské ideály před neustálými útoky nevěřících.

Jak skončil purkrabí a jeho žena, jsme se už nedozvěděli. Král nechal vynesení rozsudku na další den. To už jsme byli daleko za hranicemi města. Předpokládali jsme ale, že minimálně purkrabího žena skončila na šibenici.

EPILOG

Jedna životní etapa v našich zemích pro mě dnem odjezdu skončila. Do své vlasti jsem se již nikdy nedostal. Přesto na ni nikdy nezapomenu. Prožil jsem tam vzplanutí lásky s nádhernou dívkou, která je v mých očích i po letech stále stejně krásná. I když už pravděpodobně vychovává kupu dětí a stáří je na ní vidět tak jako na mně.

Po několika týdnech léčení mých zranění způsobených zacházením v cele smrti, vyřešení případu vraždy mladé kuchařky a očištění mého jména jsme vyrazili na dlouhou cestu do Zámorí, jak se cíli naší cesty říkalo. Čekalo nás mnoho měsíců putování přes nebezpečná území. Cestou jsem se učil práci s mečem a mnoha dovednostem, které mi zařídil kněz. V každém království se k nám přidávali další a další lidé, šlechtici a rytíři. Putovali jsme přes zasněžené hory. Bořili jsme se do deštěm prosáklé půdy a trpěli krutým žárem pouště.

Naše výprava se každým městem, kterým jsme projížděli, rozrůstala o další a další hrdiny lačnící po slávě a bohatství. Mnoho členů naší

výpravy se nedočkalो vytouženého cíle a cestou zemřelo. Buď hladem, mrazem, vedrem, nebo vyčerpáním. Ano. Cesta za slávou byla náročná.

Když se křesťanským vojskům podařilo 15. července léta páně 1099 dobýt Jeruzalém, byl to nejbáječnější okamžik našich životů.

Tady v Jeruzalémě každý našel, co hledal. Já, drahý příteli, klid v duši a nový smysl života. Novou lásku i domov. Kněz s dalšími osmi rytíři, s kterými se cestou seznámili, obdržel od nového jeruzalémského krále ke správě malý chrám. Byli to všichni vznešení muži rytířského stavu. Muži pobožní a bohabojní. Zavázali se službou Kristu. Slíbili žít navždy jako chudí rytíři v čistotě a poslušnosti. Jejich velitel Hugo z Payns je vedl dobře a rozumně. Rozhodli se chránit křesťanské poutníky na nebezpečných cestách do Jeruzaléma.

Občas jsme se s mužem, který mě naučil mnohým mým dovednostem a podal pomocnou ruku v nejtěžších chvílích mého života, v uličkách Jeruzaléma potkali. Už nebyl pouhým knězem. Jeho bílý plášť zdobený velkým

červeným křížem mu slušel víc než černá mnišská kutna.

A já? Já si vzpomněl na slova vladaře, který mě tenkrát pod podmínkou, že se připojím ke křížové výpravě, omilostnil. Stal jsem se kronikářem nového Jeruzalémského království a vlastně až do dnešních dnů píši o všech hrdinech i zrádcích, o vítězstvích i porážkách. O věčném koloběhu života a smrti. Třeba jednou, příteli, ještě narazíš na nějaké mé spisky. Rozhodně budou veselejší než tento můj pochmurný příběh života. Života, který mi vybral Bůh. Snad jsem obstál ve všech jeho zkouškách se ctí.

Deus vult!

Martin Bahulík

Cesta pomsty aneb Vzpomínky na život

Vytiskl Tribun EU, s. r. o. (knihovnicka.cz)

Cejl 892/32, 602 00 Brno

Vydání první

2023

ISBN 978-80-11-04053